de ZOON van ERIC

door

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL IX

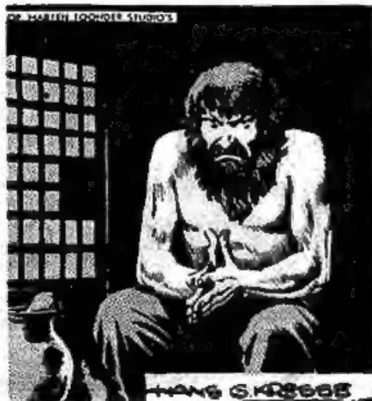
De Zoon van Eric

Inleiding

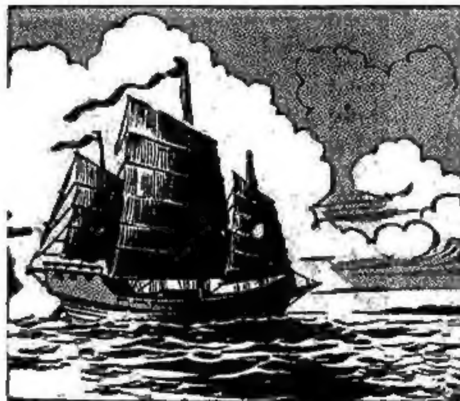
Om de moord op zijn vader te wreken heeft Eric, Koning over het Volk der Noren, de hulp ingeroepen van Lauri, de Magiër. Deze helpt hem, maar slechts op voorwaarde, dat Eric hem belooft een dienst voor hem te verrichten, welke de Magiër later zal vragen. Noodgedwongen stemt Eric hierin toe.
Later eist Lauri van hem, dat hij zijn eerstgeboren zoon aan hem moet afstaan. Wanneer Eric driftig weigert, stemt de Magiër er echter in toe dat deze eis afgekocht wordt. Eric moet naar het ver afgelegen rijk der Ozmecs gaan, en daar een scheepslading goud voor hem veroveren.
Eric vaart uit. Hij weet niet dat hem enige maanden na zijn vertrek een zoontje wordt geboren. Noch, dat Lauri een verraderlijke rol speelt tegenover Eric's echtgenote, Vrouwe Winonah. Na een eindeloze tocht bereikt de Noorman goudland, waar hij alles in het werk stelt om het goud te bemachtigen. Hij wordt hierin echter gedwarsboomd door een ontrouwe vazal, Baldon, die zijn Koning haat, en er steeds op uit is om zichzelf onrechtmatig te verrijken. Als Eric eindelijk het goud in zijn bezit krijgt, ontsteelt Baldon het hem, en laat de Noorman machteloos achter.
Een eindeloze zwerftocht vangt thans voor Eric aan, tot hij in China terecht komt. Daar kruist hij opnieuw Baldon's spoor. Deze heeft kans gezien zich bij het Hof in te dringen, en de Keizerlijke Prinses Lotus van Jade te huwen, waarbij het gestolen goud als huwelijksprijs geldt. Hebzuchtig tracht Baldon echter na het huwelijk het meisje te ontvoeren, opdat hij het goud van haar vader, de Keizer, als losgeld terug kan eisen. Eric weet dit complot te verhinderen, samen met de Chinese filosoof Tai. Ook een tweede poging van Baldon om het Chinese Rijk aan de Japanners uit te leveren, teneinde zelf regent te worden, mislukt door ingrijpen van de Noorman. Na een hevige strijd aan de Gele Rivier worden de Japanners verslagen en vallen zowel Baldon als het goud hem in handen. Dankbaar laat de Keizer van China een schip voor Eric gereedmaken, en eindelijk kan de Noorman met zijn schat huiswaarts zeilen. Baldon bevindt zich als gevangene aan boord. In Noorwegen zal Eric hem berechten. Verlangend ziet de Noorman uit naar het ogenblik waarop de kusten van zijn vaderland zich aan de horizon zullen aftekenen ...

Op de hoge rotsen van het Britse eiland wijst een groepje Brittons elkaar een schip aan, dat snel naar het Noorden zeilt. Nimmer zagen zij ooit een dergelijk vaartuig. En hun verbazing is begrijpelijk, want dit is de jonk, welke Eric van de keizer van China ten geschenke kreeg als dank voor de redding van diens rijk. De zeilen en de bouw van het schip trekken onwillekeurig de aandacht in deze wateren. En wellicht zouden de Brittons nog meer aandacht aan het schip wijden, indien zij konden vermoeden dat het een lading vervoert van.... zuiver goud. Doch Eric maakt zich daarover weinig zorgen. De jonk is een snelle zeiler, bemand met uitstekende zeelieden, die heus wel in staat zijn een aanval af te slaan. Glimlachend ziet de Noorman toe, hoe de hem zo bekende kuststrook voorbij trekt en eindelijk achter hen verdwijnt. „De laatste etappe," denkt hij gelukkig. „Het laatste gedeelte van de tocht ligt voor ons, en dan.... Noorwegen!" Hij denkt terug aan het moment, nu lange jaren geleden, dat hij deze kust in tegenovergestelde richting passeerde. Dat was toen hij uitvoer op zoek naar het goud der Ozmecs. Eindeloos lijkt de reeks avonturen, welke hij sindsdien heeft doorworsteld, tegengewerkt door zijn aartsvijand Baldon, steeds diens verraderlijke aanvallen duchtend. Doch nu heeft dat alles een einde genomen. Noorwegen ligt voor hem, en in 't ruim ligt het goud opgeslagen. „Er is alle reden tot tevredenheid," denkt Eric vergenoegd en zijn gedachten zwerven naar zijn vrouw. Dan wordt de glimlach om zijn lippen inniger en zijn ogen staren voor zich heen.... Maar onder het dek, in een cel die op het ruim uitziet, is er één, die allerminst verheugd is over deze thuisvaart. Baldon weegt moedeloos de uren af welke hem nog van de aankomst scheiden. Hij maakt zich geen illusie over wat hem nog te wachten staat. Ook hij staart voor zich uit, maar zijn blik is grimmig en opnieuw tracht hij een plan te ontwerpen om zijn lot te ontgaan. Doch de kans daarop wordt kleiner bij elke golf, welke de boeg van het schip doorklieft....

Zwaar doet de wind de gele zeilen bollen. Zo nu en dan neemt Eric zelf het stuur ter hand. Deze wateren zijn hem vertrouwd en hij voelt zich intens gelukkig, wanneer hij de jonk door de bekende deining stuurt. Doch zijn geluk bereikt zijn hoogtepunt als eindelijk een rotsige kust, van fjorden doorsneden, voor de boeg van het vaartuig langzaam uit zee oprijst. Tevreden geeft hij het roer over aan zijn stuurman en wendt zich dan tot de Koreaanse bootsman, na de eerste de koers te hebben opgegeven. „Laat de topzeilen iets innemen, bootsman, en de bazaan bijstellen. Wij lopen zo scherp mogelijk op de kust af." „Maar de rotsen, heer...." „Maak je geen zorgen," zegt de Noorman vrolijk. „Ik ken deze kust. Zolang we deze koers houden kan ons niets gebeuren. Ik ben blij weer thuis te zijn, bootsman." En na de ander op de schouder te hebben geklopt, loopt hij verder. Zijn bevelen schallen over het dek en de Chinese bemanning vliegt op zijn wenken. Gehoorzaam geeft de Koreaanse bootsman de orders door aan zijn mannen. En hij wil zich reeds omdraaien om het toezicht te gaan houden op het bijstellen van de zeilen, wanneer de stuurman hem nader wenkt. De kleine oogjes van de Chinees zwerven een ogenblik jachtig over het dek, als om vast te stellen of niemand hen beluistert. Dan zegt hij gedempt: „Kom nader, bootsman; misschien is het nuttig wanneer gij en ik eens met elkaar spreken." En zijn stem heeft een vreemde, gespannen klank....

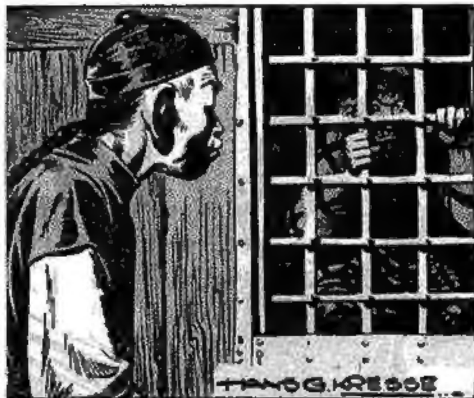

Nog dichter treedt de stuurman op de Koreaan toe, terwijl zijn ogen de ander geen ogenblik loslaten. „Ik weet niet of ge hebt opgemerkt welk een vreemde reis dit is," zegt hij, „doch mij houdt het doorlopend bezig. Nimmer verlaagde een vaartuig uit het Hemelse Rijk zich tot de uithoeken van deze blanke barbaren door te dringen. En nu.... varen wij onder bevel van een dergelijke barbaar, terwijl een tweede in het ruim zit opgesloten. En weet ge waaruit onze lading bestaat?" De Koreaan schudt onzeker het hoofd. „Ik evenmin," mompelt de stuurman, „doch er hangt geheimzinnigheid over deze lading." Er komt een begerige glans in zijn ogen. „Denkt ge dat het kostbaarheden zijn?" „Ik weet het niet," antwoordt de bootsman. „Doch zeg mij, heer stuurman, waarom stelt gij mij deze vragen?" „Zij houden mij bezig. Doch vergeet ze. Ze zijn onbelangrijk." En met slecht gehuichelde onverschilligheid wendt de stuurman zich om. Er is nog iemand anders, die weet wat deze lading inhoudt. Hij weet het zo goed, dat hij het goud niet uit z'n gedachten kan zetten. Vanuit zijn cel kan Baldon immers het gehele ruim overzien, verliest hij het goud geen moment uit het oog. Het goud! Nog steeds houden zijn gedachten zich bezig om het in handen te krijgen. Hoe? Door de bemanning tot muiterij aan te zetten? Het is een uiterste kleine kans dat zoiets gelukt, maar hij wil iedere wanhopige kans aangrijpen. Doch zijn sluwheid ziet meteen de gevaarlijke kant van een complot, gesteld zelfs dat het door een wonder zou slagen. Urenlang staart Baldon voor zich uit, terwijl zijn brein het ene plan na het andere spint, iedere verraderlijke mogelijkheid onderzoekt en alles moet verwerpen. Soms bijt hij zich in machteloze drift op de lippen. „De Noorman.... die vervloekte Noorman...." mompelt hij, de vuisten ballend. Tot hij plotseling verschrikt het hoofd wendt en in de richting van de trap staart. Daar naderen voorzichtig sluipende voetstappen....

Tegen de lichte achtergrond van het luik tekent zich een ogenblik een gebogen gestalte af, die voorzichtig op de kisten toesluipt. De Chinese stuurman heeft zijn gretige nieuwsgierigheid niet kunnen onderdrukken. De bemanning is druk bezig en Eric heeft alleen oog voor de kust van zijn vaderland. Zo'n gelegenheid krijgt hij nooit weer, meent hij; en met een goedklinkend voorwendsel heeft hij het roer een ogenblik aan een der mannen toevertrouwd en is, ongezien, afgedaald in het ruim. Het is donker en stil in de grote ruimte. Alleen het geheimzinnige geluid van het water dat langs de wanden van het schip schuurt, is hoorbaar. Ergens in de donkerte piept een rat, wanneer hij behoedzaam een der kisten betast, en aanstalten maakt deze te openen. Zijn adem gaat snel.... En dan verstart hij plotseling, terwijl een wilde schrik in hem opvlamt. Want een door drift verstikte stem snauwt uit de duisternis: „Blijf af! Wie waagt het aan deze lading te komen....!" Een ogenblik weet de stuurman niet waar de stem vandaan komt. Doch als zijn ogen aan de schemering van het ruim gewend zijn onderscheidt hij ineens het door woede vertrokken gezicht van een man, die door de tralies van zijn cel grimmig naar hem loert. Baldon heeft iedere beweging van de man gevolgd en een panische angst maakt zich van hem meester. Niemand mag weten wat er in die kisten zit! Niemand van de bemanning mag weten dat er goud aan boord is! Dat kan alleen zijn eigen, toch al zo wankele positie in gevaar brengen.... „Dief....!" gilt Baldon door de tralies, blijkbaar vergetend dat hij reeds meerdere malen datzelfde goud ontvreemd heeft, dat hij nu tegen een nieuwe poging zoekt te beveiligen. Machteloos rukt hij aan de tralies. „Raak die kisten niet aan! Waag het niet er een te openen! Ik zal.... Ik zal...." Hij hijgt naar adem.

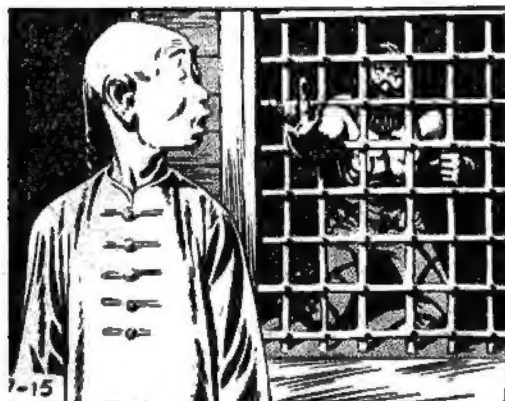
Met katachtige passen sluipt de Chinese stuurman op Baldon's cel toe. Zijn gezicht is onbewogen, maar de uitdrukking van zijn ogen verraadt hoe hevig zijn woede is. Hij kan het niet verkroppen, dat deze gevangene hem belet een onderzoek naar de lading in te stellen. Doch Baldon laat zich niet uit het veld slaan. Hij weet welke gevaren er dreigen wanneer wordt ontdekt, dat de lading uit goud bestaat. En dat goud, dat Eric met zoveel moeite verkregen heeft, gunt hij niemand anders dan zichzelf. Zo kan de situatie voor komen dat de ene goudrover als wachter optreedt tegenover de ander. „Doe geen stap dichterbij" zegt Baldon gedempt. „En waag het niet een hand naar mij uit te steken. Bij het minste gebaar begin ik te schreeuwen. In een ogenblik kan de scheepswacht dan hier zijn en Eric zal hen op de voet volgen. Ik geloof niet, dat het erg gunstig voor je zou zijn wanneer ze je hier betrappen, hè!" Hij grijnst wanneer hij de stuurman een stap achteruit ziet doen. „Eric is net zomin op pottenkijkers gesteld als ik! En je kunt mij niet onschadelijk maken zonder hem op je spoor te brengen. Ik zou góéd nadenken eer ik iets ondoordachts deed. Heel goed! Beter een arme hond dan een dode rijkaard, zegt een Chinees spreekwoord." Een gemeen lachje sluipt rond zijn lippen wanneer hij ziet dat zijn woorden indruk maken. „Ik geef je twintig tellen om naar het dek terug te keren!" zegt Baldon. „Ben je hier na die tijd nog, dan moet je maar zien hoe je je aanwezigheid hier tegenover Eric verklaart." En hij begint te tellen. Maar Baldon heeft zijn spel goed gespeeld. Eer hij de twintigste tel heeft afgetikt, is de Chinees reeds haastig verdwenen. Wanneer de stuurman echter uit het dekluik treedt, wendt hij zich nog eenmaal om. „Wacht maar, barbaar!" mompelt hij verbeten. „Mijn kans komt wel. Het zou me verwonderen of je ook met zoveel zekerheid praat, wanneer de man, die men de „Noorman" noemt, onschadelijk is gemaakt...."

Nadat de stuurman verdwenen is, verzinkt Baldon in somber nadenken. Nerveus bijt hij op z'n lippen, terwijl z'n vingers krampachtig de tralies van zijn cel omklemmen. Wat moet hij doen? Binnen korte tijd landt Eric in Noorwegen en zal hij zijn gerechte straf ondergaan. En het optreden van de stuurman geeft hem de zekerheid, dat ook anderen op het goud loeren. Het is karakteristiek voor deze man, dat hij er niet aan denkt Eric te waarschuwen. Neen, Baldon zoekt naar een plan om zowel de rechtvaardige vergelding van zijn koning te ontgaan als de voornemens van de stuurman te doorkruisen. Op dat ogenblik hoort hij voetstappen naderen. Als gewoonlijk brengt een lid der bemanning hem zijn portie voedsel. Behoedzaam opent de man een luikje en schuift de kom soep daardoor naar binnen. En op dat ogenblik begint Baldon heel vaag een mogelijkheid te zien om zich te redden. „Dank je, vriend!" zegt hij, terwijl hij de kom aanneemt. „Jij voelt tenminste wat een arme gevangene, die, vals beschuldigd, ellendig in dit hol moet ondergaan." Hij ziet dat er een trek van verbazing over het gelaat van de man vliegt, bij het horen van deze vleiende woorden. „Jij bent de enige die nog genoeg menselijk gevoel heeft om mij althans niet van honger te laten omkomen!" gaat hij moeilijk verder, als overmand door ontroering. „Weet je, soms heb ik het gevoel dat jij de enige bent aan boord van dit schip, die nog warmte en vriendelijkheid bezit." Bijna wordt de man ingepalmd door Baldon's vleiende stem, doch op het laatste ogenblik herinnert hij zich zijn strenge opdracht. „Het is mij niet vergund met u te spreken!" zegt hij haastig en wil het luik sluiten. Doch Baldon heft waarschuwend een vinger op. „Ga niet weg, vriend," mompelt hij. „Luister. Ik zal je uit dankbaarheid voor al je zorgen een geheim openbaren; het is een kwestie van leven en dood."

De man heeft zich reeds omgedraaid en doet een poging om onverschillig weg te lopen, doch Baldon's woorden hebben hem toch verontrust. „Wat bedoelt ge, barbaar?" vraagt hij. „Leven en dood, zegt ge? Wiens leven staat dan wel op het spel?" „Het jouwe!" Baldon's stem is scherp geworden. „Luister, want wanneer je mijn waarschuwing in de wind slaat, zul je zeker sterven voor de zon tweemaal is ondergegaan. De barbaar die dit schip beveelt, heeft zo besloten. . . ." „Hoe weet ge dat!" huivert de man ontzet. „Ben ik niet van zijn stam? Binnenkort zullen jullie landen in zijn rijk. Denk je dat hij jullie terug zal laten keren met dit schip? Ha, ik ken heer Eric! Sluw is hij, en een mensenleven betekent minder voor hem dan een vlieg! Ik geef je de verzekering dat de gehele bemanning zal sterven op het moment, dat dit schip de kust van Noorwegen bereikt!" Hij spreekt met zoveel zekerheid en de sluwheid is zo verholen, dat de man hem begint te geloven. „Wat moet ik dan doen?" vraagt hij zacht. „Weet, dat ik in mijn eigen rijk een zeer machtig vorst ben," gaat Baldon handig verder, „Bemind door mijn onderdanen en in het bezit van ontzaglijke rijkdommen. Eric de Noorman wil mij die ontnemen en daarom voert hij mij als gevangene met zich mee. Maar wanneer je mij helpt en doet wat ik zeg, zal ik je niet alleen redden, maar je ook zo rijkelijk belonen, dat je een onbezorgd bestaan hebt. Goud zal ik je geven, edelstenen en zijde. Alles wat je maar wilt. . . ." Die woorden brengen de man aan het wankelen. Maar zijn voorzichtigheid waarschuwt hem en hij vraagt: „En wil de Noorman ons allen geheel alleen doden? Ik geloof dat niet." „Niet alleen!" Baldon laat zich voor geen enkel gat vangen. „Hij heeft zich de hulp verzekerd van de stuurman. Tezamen zullen zij de rest van de bemanning verraderlijk vermoorden. . . ." Hij ziet een nadenkende trek op het gezicht van de ander en wacht diens antwoord af.

„Niet alleen" herhaalt Baldon scherp „Voor zijn duivels plan heeft Eric zich de hulp van de stuurman verzekerd" Zijn lippen zijn droog geworden en ademloos houdt hij zijn blik op de ander gevestigd Wanneer deze hem niet gelooft is zijn web van intrigues waardeloos Doch dan verschijnt er een begrijpende trek op het gelaat van de zeeman Eenvoudig van karakter als hij is vindt hij in de laatste opmerking een bekend punt, dat hem overtuigt „Dat kan waar zijn," zegt hij „De stuurman is een slecht mens. O, zeer slecht Hij laat ons veel te hard werken. Nimmer gunt hij ons rust. Hij zal zich zeker voor zo'n onwaardig voornemen lenen. O, zeg mij, heer barbaar, wat moet ik doen' Ik heb een afschuw van sterven" „Luister goed" zegt Baldon haastig „Er is slechts één kans om dit schip ooit levend te verlaten Licht je kameraden in Vertel hun dat hun leven op het spel staat, en dat zij dit alleen kunnen redden door naar mij te luisteren Begrepen' En vóór alles kom naar mijn cel Ik, en ik alleen kan jullie redden" Hij werpt de man een indringende blik toe „Vergeet de rijkdommen niet, waarmee ik je zal belonen" Denk aan je leven en doe zoals ik gezegd heb'" Op dat ogenblik vaart het schip de inham binnen welke Eric als eindpunt van de aangegeven koers heeft uitgestippeld Verheugd slaat de Noorman de kust van zijn vaderland gade Thuis Eindelijk thuis' Met een kort gebaar wendt hij zich tot de stuurman, die naast hem staat „Laat hier ankeren, stuurman. Ik ben van plan een korte verkenning der rotsen te ondernemen en daarna zullen wij beginnen met de ontscheping" Plotseling voelt hij een argwaan tegen de man in zich opkomen, en werpt hem een onderzoekende blik toe Doch het gelaat van de ander is onbewogen en niets verraadt wat er in zijn binnenste omgaat....

Enige ogenblikken later ligt het schip vlak onder de hoog oprijzende rotsen gemeerd. De kust van Noorwegen: de kust waar Eric al die jaren zo intens naar heeft verlangd Doch zijn vreugde verliest iets van haar glans door het vage gevoel van gevaar dat diep op de achtergrond van zijn gedachten sluimert Hij werpt een snelle blik over het dek De ondoorgrondelijke gezichten der Chinese bemanning verraden echter niets van hun werkelijke gedachten. Alleen een matroos, die zich ietwat achteraf houdt, schijnt hem onrustig toe, doch dat wijt de Noorman aan de onbekende omgeving Met een ongeduldig schouderophalen tracht hij alles van zich af te zetten. „Ik ga aan land, stuurman. Binnen een uur keer ik terug. Tot zolang hebt gij 't bevel. Laat alles voor een ontscheping gereed maken" Zwijgend knikt de stuurman Doch zijn kleine oogjes fonkelen en laten de Noorman geen moment neer deze zich lenig omlaag laat glijden Handig beklimt Eric de rotsen Hij ziet de zware pijnbomen op de achtergrond en voelt de wind van Noorwegen om zijn hoofd. Alle beklemming glijdt een ogenblik van hem af Hij is terug in zijn vaderland De beproevingen van de jarenlange omzwervingen schijnen vergeten .. Doch vanaf de reling slaat de stuurman de klimmende figuur nauwlettend gade. Wanneer deze achter de rotsen verdwenen is richt hij zich op. „Dit is het moment waarop ik gewacht heb, barbaar," mompelt hij dreigend, terwijl hij onwillekeurig een blik op het dekluik werpt „Nu zal ik weten wat uw lading bevat — en meer.. .'" Maar hij weet niet dat een andere figuur hem reeds voor is en op dit moment behoedzaam in de richting sluipt van Baldon's cel

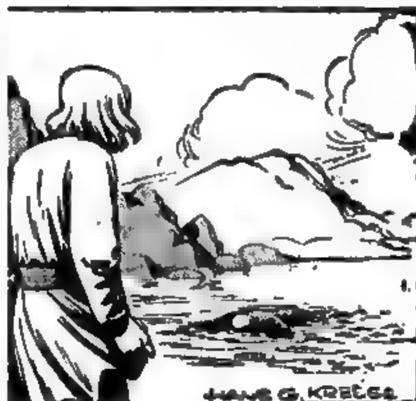

Verheugd dringt Eric landinwaarts. Overal komt hij bekende punten tegen en een ogenblik schijnt het hem toe, dat hij nimmer weg is geweest. De bomen, de rotsen, alles wekt herinneringen bij hem op. Slechts een ogenblik voelt hij zich teleurgesteld wanneer hij de verkoolde balken vindt van 'n woning, welke eenmaal de herberg was waarin hij eens gewond onderdak heeft gevonden. Doch hij troost zich, dat er in de periode van zijn afwezigheid allicht dingen veranderd moeten zijn, en wijdt er verder geen aandacht aan. Met een licht gevoel van opwinding gaat hij verder, tot hij eindelijk blijft staan op de rand van een hoogliggend rotsplateau. Zwijgend kijkt hij uit en voelt zich gelukkiger dan ooit te voren. Daar, in de wouden, waarmee de vallei begroeid is, verrijst een machtige burcht. De torens verheffen zich fier in het zonlicht en zelfs van ver lijken de zware muren onneembaar dik. Daar ligt zijn tehuis. Daar ligt de burcht van koning Eric, de hechtste van heel Noorwegen. En daar ook wacht hem Winonah, de vrouw, waar hij al deze jaren zo hevig naar heeft verlangd. Nooit tevoren heeft Eric zich zo gelukkig gevoeld. Eindelijk heeft zijn eindeloze zwerftocht een einde genomen. Nog enkele uren en hij zal zijn kasteel binnentrekken. Een scheepslading goud zal hij meebrengen van zijn reis. En Winonah zal hem welkom heten.... Plotseling schuift er een wolk voor de zon en in de verte legt zich een zwarte schaduw over het kasteel. Het gaat zo onverwachts, dat Eric onwillekeurig schrikt. Bijna lijkt het een boos voorteken. En meteen komt het gevoel van onrust, dat hij de laatste uren in zich heeft omgedragen, weer in hem boven. Maar duidelijker nu. Een windstoot vaagt over de vlakte en doet hem huiveren. Op dat ogenblik krijgt Eric een somber, grauw voorgevoel van naderend onheil....!

Ditmaal wil het sombere gevoel niet meer wijken. Wanneer Eric haastig terugkeert naar de zee worstelt hij daar tevergeefs mee. Het geeft niet dat hij zichzelf voorhoudt dat zijn moeilijkheden voorbij zijn en dat niets hem immers kan weerhouden binnen enkele uren met het goud naar zijn burcht te trekken. Hij kan de zwarte schaduw, die plotseling over zijn burcht gleed, niet meer uit z'n gedachten zetten. De boomgroei wordt dunner. In de verte hoort hij reeds het ruisen van de zee. Haastig springt hij langs de laatste rotsen en wringt zich door de struiken, welke hem van het strand scheiden; het strand, waar zijn schip op hem wacht.... En dan verstart de Noorman plotseling. Eindeloos wijd ligt de zee voor hem. Wolken jagen langs de grauwe lucht en in de verte brult de branding. Doch zijn scherpe ogen hebben onmiddellijk het kleine zeil gevonden, dat reeds bijna aan de horizon is verdwenen. Een schip, dat zich op topsnelheid verwijdert.... Hij behoeft niet eens in de richting te kijken waar de Chinese jonk gemeerd lag. Nu reeds weet hij dat het dreigende voorgevoel hem niet heeft bedrogen. Daarginds verwijdert zich zijn goudschip. Op de drempel van het succes heeft het noodlot opnieuw toegeslagen. En machteloos moet hij aanzien, dat het goud in de verte verdwijnt. Een ogenblik staart Eric onbeweeglijk voor zich uit, en niemand zal ooit weten wat er op dat moment in hem omgaat. Zoekend scheert zijn blik over het verlaten strand. Verlaten? Wat is dat voor een zwarte vorm, die de golven daar traag aanspoelen? In een ogenblik is Eric's aandacht gewekt en aarzelend treedt hij nader. Op het vochtige zand, half omstuwd door het water, ligt het roerloze lichaam van een man. En terwijl hij behoedzaam op de vooroverliggende figuur toeloopt vraagt de Noorman zich verrast af wie dat kan zijn....?

Wanneer Eric de stille figuur bereikt, die onbeweeglijk op het strand ligt, herkent hij hem plotseling. Het is de Chinese stuurman van zijn schip. Met een zachte kreet buigt hij zich over de man heen en schudt hem door elkaar. Eindelijk iemand die hem kan inlichten, is zijn enige gedachte. Tot hij ineens de steek ontdekt, welke de stuurman in de rug is toegebracht. Voorzichtig legt de Noorman hem terug. Deze man zal nooit meer spreken. Hij is het slachtoffer geworden van de figuur wiens sluwe aanvallen de Noorman reeds zo vaak te duchten heeft gehad. Langzaam staat Eric op. Zijn blik zoekt het kleine zeil, dat nu bijna achter de horizon is verdwenen en er komt een grimmige trek om z'n mond. „Ik behoef niet meer in onzekerheid te verkeren, Baldon!" mompelt hij wrang. „Ik herken je stijl. Iemand in de rug aanvallen, nietwaar? En wachten tot ik mij een ogenblik van boord heb begeven om toe te slaan! Maar denk niet dat je hiermee gewonnen hebt! De rekening zal lang en bloedig zijn!" Op datzelfde ogenblik staart Baldon vanaf het dek van de snel wegzeilende jonk in de richting van de kust. Hij voelt zich triomfantelijker dan ooit. De volgebraste zeilen voeren het schip in tomeloze vaart naar het Noorden, waar hij zijn eigen schuilplaats heeft, en de bemanning heeft zich geheel aan hem onderworpen. Zijn plannen zijn schitterend geslaagd. En onder zijn voeten, in het donkere ruim, bevindt zich de scheepslading goud, welke hij Eric zo fel en zo vaak heeft bestreden. „Maar dit was onze laatste afrekening, ellendige Noorman!" mompelde Baldon tevreden. „Zoals altijd heb ik de laatste slag gewonnen in dit spel. List wint het altijd van ridderlijkheid, dat had je moeten weten! Ho ho, blijf maar achter op die kust! Ik heb het goud en daarmee ben ik tevreden! Het spijt me alleen dat ik je niet op een veilige manier uit de weg heb kunnen ruimen...."

Langzaam verliet Eric het strand. Hier heeft hij niets meer te zoeken en hij is er de man niet naar om zich lang uit het veld te laten slaan. Met de hem zo kenmerkende directheid richt hij zich op de problemen die thans voor hem liggen. „Baldon het goud ontnemen! Natuurlijk! Maar alleen kan ik weinig beginnen. Hij zal zich waarschijnlijk naar het Noorden begeven. Ik zal mijn vazallen moeten verzamelen en tegen hem optrekken. Wij zijn nog niet klaar met elkaar, Baldon!" Allereerst moet hij naar zijn eigen burcht gaan. Hij verlangt er naar om zijn oude vrienden om zich heen te zien — en boven alles beheerst het weerzien met zijn vrouw Winonah zijn verlangen. „Winonah! Winonah!" Dat ene woordje meent hij overal in het geritsel der bladeren te horen. Het dreunt in zijn voetstappen. Het wordt uitgeroepen door de roofvogels, die hoog over de rotsen wieken. En zodanig neemt hem dat in beslag dat hij niet opmerkt hoe de weinige voorbijgangers op de slecht onderhouden akkers hem nakijken. Slechts eenmaal valt het hem op dat een landbouwer schichtig terugwijkt bij zijn nadering en een paar anderen toewenkt. Hij kan niet precies verstaan wat de man hun toeroept, maar vaag meent hij de woorden: „vreemdeling . . . spion . . . Lauri . . ." te verstaan. „Lauri," onwillekeurig fronsen Eric's wenkbrauwen zich. Zo luidt ook de naam van de magiër in wiens opdracht hij uitvoer om goud te halen. Maar dat is lang geleden en hij kan zich niet voorstellen dat zoiets een eenvoudige boer bezig houdt. „Neen," denkt Eric glimlachend, „ik moet mij vergist hebben." Toch valt het hem op hoe uitgemergeld de landerijen er uitzien. Is de welvaart uit zijn rijk verdwenen? Dat en de schrikachtige houding der boeren zet Eric aan tot denken, en als hij een herberg op zijn weg passeert, besluit hij even binnen te gaan teneinde onopgemerkt een paar informaties te vragen ....

Wanneer Eric de herberg binnengaat verwacht hij niet dat men hem zal herkennen. Maar evenmin verwacht hij de blikken vol argwaan, waarmee de aanwezigen hem begroeten of het zwijgen dat er valt zodra men zijn hoge gestalte op de drempel ontwaart. Dat verbaast hem in hoge mate. Deze streek stond bekend om de gemoedelijke bevolking. En thans stuit hij hier op vijandige schrik. „Maar misschien is het mijn uiterlijk van vreemdeling," denkt Eric, die zich herinnert dat hij nog steeds een uitheemse, Chinese kleedij draagt. „Zij zullen ongetwijfeld toeschietelijker worden zodra ze bemerken dat ik hun taal spreek." En terwijl hij zich aan een tafeltje zet waaraan enige boeren reeds hebben plaatsgenomen, zegt hij opgewekt: „Goedemiddag, vrienden. Wilt ge niet iets van mij drinken? En waarom deze vijandigheid tegenover een vreemdeling, die argeloos bij u binnentreedt?" Maar zijn woorden hebben niet de minste uitwerking. Integendeel, de sfeer van argwaan en wantrouwen wordt thans voelbaar. De ene boer staat schichtig op en schuift naar de uitgang, terwijl de andere een onverstaanbaar antwoord gromt. In de gelagkamer heerst nu een dodelijke stilte en alle ogen zijn vol vijandschap op de Noorman gericht. Eric begrijpt het niet. Vanwaar deze mysterieuze onwil en verwijdering, vraagt hij zich verbijsterd af? Waarom gedraagt iedereen zich alsof zijn binnentreden een gevaar inluidt, een dreiging, die iedereen zich bewust schijnt behalve hijzelf? Enigszins verward staat hij op en kijkt om zich heen. En dan valt zijn blik op twee boeren, die ietwat achteraf zitten. De oudste heeft zich juist naar de ander voorovergebogen, en flauw verstaat de Noorman wat hij hem angstig toefluistert. „Sla geen aandacht op die vreemdeling! Ga niet op z'n praatjes in. Het kan je dood zijn! Je hebt alle kans dat het een spion van Lauri is . . . .!"

Een ogenblik staat Eric roerloos, terwijl duizend gedachten door zijn brein golven. „Pas op, het is een spion van Lauri!” De boeren riepen het tegen elkaar op het veld en nu treft hij diezelfde argwaan aan in deze herberg. Wat is er gaande in zijn rijk? Hij begrijpt dat hij hier niet langer behoeft te blijven. Geen van de aanwezigen zal hem inlichten. Te zeer zijn zij doordrongen van het geheimzinnige gevaar dat zijn schaduw over het gehele rijk schijnt gelegd te hebben. Hij wendt zich om en verlaat de herberg. Even blijft het stil na zijn vertrek, doch langzaam beginnen de boeren gedempt met elkaar te spreken. Een sfeer van angst en argwaan ligt over het vertrek. Plotseling klinken er stampende paardenhoeven voor de deur. De deur wordt ruw opengeworpen en een reusachtige krijger verschijnt in de opening. Achter hem glinsteren de borststukken van meerdere krijgslieden. „Wij zijn krijgslieden van heer Lauri!” roept de krijger dreigend. Een trouw aanhanger, die z'n eigen voordeel begrijpt, meldde ons dat hier zo juist een blonde vreemdeling is aangekomen, die zekere vragen stelde! Het is niet gezond om vragen te stellen waar het heer Lauri betreft! Waar is die man?” Er valt een zwijgen. Maar eindelijk, wanneer de krijger driftig naar z'n zwaard tast, treedt een boer bevend naar voren. „De man is zojuist vertrokken, uwe genade! Wij hadden niets met hem uitstaande! Spaar ons, wat ik u smeken mag.” De stem van de man klinkt angstig. De ogen van de aanvoerder knijpen zich tot spleetjes. „Vertrokken, hè! Natuurlijk! Dat soort smoesjes kennen we.” Met enkele stappen staat hij naast de sidderende boer en grijpt hem beet. „Ik geloof dat jij ons wel iets zou kunnen vertellen, hè! Als we je het vuur maar eens een beetje aan de schenen legden! Misschien weet je niet waar die vreemdeling naar toe is gegaan, maar de plaats waar je je spaargeld bewaart zal je ons toch wèl willen vertellen als we een beetje aandringen. Nietwaar mannen!”

„Heer," zegt de boer fier, „ik ben een vrijgeborene. Ge hebt het recht niet om tot mij te spreken op een toon die nauwelijks passend is om tegen een lage horige te gebruiken' Laat mij gaan! Ik heb niets te zeggen!" De aanvoerder lacht smalend. „Welzo! Ge blaast hoog van de toren! Een vrijgeborene, zegt ge. Maar toch zeker niet vrij genoeg om de „krijgslieden van heer Lauri" geen onderdanigheid schuldig te zijn. Buig het hoofd, slaaf! Die hoogmoed van jullie vrijgeboren boeren heeft me al te lang geergerd!" „Ge zijt wel dapper! Een grote troep krijgslieden tegen één ongewapende boer. Zoiets zoudt ge niet gewaagd hebben in de tijd dat onze koning Eric nog dit rijk bestuurde...." Hij kan niet verder gaan, want met een dof gegrom van woede is een der krijgers naar voren gesprongen en slaat hem driftig in het gezicht. „Noem die naam niet! De stomkop die jij koning Eric noemt is jaren geleden uitgevaren en zal nimmer terugkeren. Ik krijg lust je aan mijn zwaard te rijgen...." Kalm, Ogron, kalm" meesmuilde de aanvoerder. „Dat soort dingen knappen we op onze eigen manier op Deze papper zal spijt hebben van z'n woorden, dat kan ik hem beloven Maar meestal houdt dat soort kerels er nog wel een spaarpotje op na, en dat komt soms aardig van pas voor goede krijgers met dorstige kelen als wij Neem die kinkel mee, we zullen eens op zijn boerderij gaan kijken." Ruw wordt de boer naar buiten gesleurd. De andere aanwezigen, die hem te hulp willen komen, worden wreed met zwepen uit elkaar geranseld „Als hazen zijn ze, die boeren," spot de aanvoerder, terwijl hij z'n paard bestijgt. En met een veelbetekende blik naar de gevangene voegt hij daar aan toe: „Enfin, we zullen eens zien hoeveel vet we uit dit haasje kunnen braden!" Een ogenblik later galopperen de krijgslieden weg, de boer in hun midden meevoerend....

Inmiddels heeft Eric zijn tocht voortgezet. Nog steeds wordt het centrum van zijn gedachten gevormd door het verlangen Winonah zo snel mogelijk weer te zien. Terwijl hij het kronkelende pad door het woud volgt dat in de richting van zijn burcht leidt, tracht hij de ervaringen te verwerken welke hij zojuist in de herberg heeft opgedaan. „Mijn rijk is veranderd," denkt Eric. „Iedereen die ik tot nog toe ontmoette schijnt op een of andere manier bezeten te zijn door een vage angst. En waarom werd steeds de naam Lauri met zoveel schrik en afschuw genoemd? Men meende zelfs in mij een spion van de magiër te zien. Wat kan er gebeurd zijn tijdens de jaren van mijn afwezigheid? Het zal goed zijn mijn ogen open te houden." Weinig kan hij nog vermoeden hoe terecht dat advies aan zichzelf is, en hoe geraffineerd het web van intrigues en bedrog is, waarvan hij de eerste draden nu nog maar licht heeft aangeraakt. Maar als geboren krijgsman heeft Eric een intuïtief gevoel voor de gevaren die hem wachten, en hoewel hij onmogelijk zou kunnen omschrijven waaruit die dreiging bestaat, is hij er zich terdege van bewust. Plotseling houdt hij zijn pas in, terwijl zijn hand automatisch naar z'n zwaard tast. Een vaag geluid is tot hem doorgedrongen. Behoedzaam turen zijn scherpe ogen tussen het hem omringende gebladerte door. Zonder enig geluid te maken sluipt hij in de richting vanwaar hij op een afstand ruwe stemmen meent te horen. Pas wanneer hij een scherpe kreet verneemt zet hij alle voorzichtigheid aan de kant en glijdt als een slang tussen de struiken en bomen door naar voren. Tot het gebladerte eensklaps uiteenwijkt en hij enkele mannengestalten in de verte duidelijk kan onderscheiden. En zodra hij bemerkt wat zich daarginds afspeelt, glijdt er een grimmige trek over het gezicht van de Noorman....

Onder een laaghangende tak van een boom knielt de boer, die Eric reeds eerder in de herberg heeft ontmoet. Meedogenloos hebben de krijgslieden hem voortgedreven en hem gedwongen hen naar zijn hoeve te brengen. En hier hebben zij alles in gereedheid gebracht om hun laaghartige plannen voortgang te doen vinden. „Zo, jij kinkel," spot de aanvoerder, terwijl hij zijn zwaard trekt en op de machteloze gevangene toetreedt. „Nu zijn we niet langer gediend van jouw praatjes. Nu interesseert ons nog maar één ding en wel waar je je spaarpenningen verborgen hebt. Dat appeltje voor de dorst dat jullie boeren altijd zo handig weet te verstoppen voor de belastinginners van heer Lauri, bedoel ik. Zeg op, hond! Waar is dat? Of moeten we het touw eerst iets strakker aanhalen?" „Ge weet heel goed dat ik geen goud bezit. Alle welvaart is reeds lang verdwenen door uw plunderij. Doch zelfs al bezat ik nog iets dan zou ik het niet afstaan! Ik ben een vrijgeborene en ge hebt het recht niet om mij te mishandelen of te vonnissen zolang ik niet door een vierschaar ben veroordeeld. . ." Zijn stem smoort weg, want op een wenk van de aanvoerder heeft een der mannen het touw strak getrokken. „Recht!" smaalt de leider van de bende. „Recht! Bah, er bestaat tegenwoordig nog maar één recht en dat oefenen wij uit: het recht van de sterkste!" En dreigend heft hij zijn zwaard. Doch een onverwachts gekraak in de struiken doet hem verstarren. „Halt, ellendelingen!" roept een metalen stem; en gelijktijdig zien de verschrikte krijgers een lenige figuur, zijn wapen in de vuist, uit het kreupelhout verschijnen. „Ge hebt het recht van de sterkste gekozen, nietwaar," zegt Eric de Noorman snijdend. „Uitstekend! Door datzelfde recht zult ge veroordeeld worden. . . ."

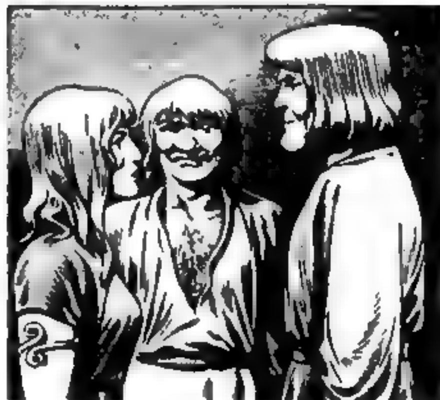

Nog voor de krijgers zich geheel hersteld hebben van de schok, welke het onverwacht verschijnen van de Noorman hun gaf, is Eric reeds op hen toegesprongen. Zijn lang zwaard flikkert in het zonlicht. Er is een scherpe trek op zijn gezicht. Met kerels van dit slag, laffe moordenaars, die weerlozen aanvallen, is hij gewend snel en zonder genade af te rekenen. „Vooruit!" spot hij bijtend. „Ge waart het recht van de sterkste toch zo toegedaan? Laat dat recht dan thans beslissen, wie van ons schuldig is aan knevelarij en wreedheid!" Een van de krijgslieden trekt wanhopig zijn zwaard. Doch snel als een lichtflits is het wapen van de Noorman reeds naar voren geschoten, en ternauwernood heeft de ander een uitval gedaan of een forse stoot doet hem wankelen. Met een kreet zinkt hij in elkaar. En een ogenblik later volgen zijn spitsbroeders. „Het recht van de sterkste!" zegt de Noorman tussen z'n tanden, en wendt zich bliksemsnel om de stormloop van de aanvoerder van de bende op te vangen. Even kletteren hun zwaarden wild op elkaar. Dan doet Eric een scherpe uitval. De aanvoerder uit een gil. Met een doffe slag valt zijn wapen op de grond, terwijl hij ruggelings achterover stort. .. „Dat was het recht waarop hij zich beriep," zegt Eric, z'n zwaard in de schede stekend en zich tot de boer wendend. Deze heeft het snelle gevecht met wijdopengesperde ogen gevolgd. Hij is uit z'n knielende positie opgestaan en heeft met veel moeite zijn hoofd uit de wurgende strop bevrijd. „Laat mij je helpen, vriend," zegt de Noorman vriendelijk en begint de koorden te ontbinden, welke de polsen van de man gekneveld houden. Grinnikend moet hij plotseling terugdenken aan zijn eerste ontmoeting met de boer in de herberg. „Vermoedelijk had je iets anders verwacht van de man, die je voor een spion van Lauri aanzag, niet?"

„Heer," zegt de boer, wanneer Eric hem heeft losgemaakt, „vergeef mij dat ik u ooit heb aangezien voor een van de spionnen van Lauri. Ge hebt thans overtuigend bewezen dat ge geen gemene zaak met de plunderaars maakt." Vervolgens maakt hij een uitnodigend gebaar in de richting van de verwaarloosd uitziende hoeve „Treed binnen en beschouw mijn huis als het uwe Helaas is het niet veel, wat ik u bieden kan, want voor de roofzucht van Lauri's aanhangers is niets veilig geweest in de afgelopen jaren. Maar ik kan u nog altijd een maaltijd geven en onderdak voor de nacht." Terwijl zij binnentreden bedankt de boer Eric uitbundig voor de redding van zijn leven En ook de jonge vrouw weet nauwelijks hoe zij aan haar vreugde uitdrukking moet geven. Glimlachend wimpelt de Noorman hun dankbetuigingen af. Maar die glimlach maskeert slechts de ernst van zijn gedachten. De woorden van de boer over het wanbestuur van „Lauri's aanhangers" hebben zijn verwarring nog doen toenemen. Wat is er gaande in dit rijk? vraagt hij zich af Wat heeft de magiër, op wiens voorstel hij jaren geleden zijn land verliet, in z'n afwezigheid in z'n schild gevoerd? Meer dan ooit is hij besloten dit te weten te komen. Maar hij begrijpt dat hij voorzichtig te werk moet gaan. Wanneer de boer hem dan ook vraagt wat zijn naam is, geeft hij een ontwijkend antwoord. „Ik ben een vreemdeling in deze streken," antwoordt hij. „Nimmer bezocht ik uw land eerder Daarom verwondert het mij in hoge mate dat ik overal met argwaan word ontvangen Zeg mij, wie is deze Lauri, wiens naam zo gevreesd wordt dat men iedereen verdenkt een spion van hem te zijn .. ?" Eric heeft veel verwacht. Maar het antwoord van de boer geeft hem desniettemin een schok van schrik en verwondering. „Heer," antwoordt de man, „Lauri is de wettig heerser van dit rijk ..."

IS LAURI DE HEERSER VAN HET RIJK?

„Wat bedoelt ge?' vraagt Eric. „Lauri de wettige heerser van dit rijk? ..." Hij kan zich juist bijtijds inhouden, want de boer werpt hem een verbaasde blik toe, niet begrijpend waarom de man plotseling z'n kalmte dreigt te verliezen. En hoe geschokt de Noorman ook is van deze mededeling, met ijzeren wil slaagt hij er in zichzelf te beheersen. „Vergeef mij mijn opwinding!" zegt hij hoffelijk. „Men had mij verteld dat uw koning Eric genaamd was." „Dat was in de goede dagen," zegt de boer, „maar sindsdien is er heel wat veranderd Ga zitten, heer, en laat mij de kaars aansteken, want ik moet u een lange geschiedenis verhalen." En na het licht te hebben ontstoken gaat hij verder: „Ge moet weten, dat koning Eric jaren geleden uitvoer om een lading goud te halen, uit verre gebieden Men mompelde dat hij dit deed op bevel van Lauri, aan wie hij gebonden was door een belofte. Nauwelijks was Eric verdwenen of Lauri's macht nam zeer toe. Altijd had hij in de wouden geleefd, omringd door vreemde creaturen. Nu verscheen hij op Eric's burcht en wist daar steeds meer invloed te krijgen De staatslieden, die Eric had aangesteld om tijdens zijn afwezigheid het rijk goed en mild te besturen, verdwenen de een na de ander Thans zuchten wij onder een bestuur dat wreed en meedogenloos is. Ruwe benden, die zich de „krijgslieden van heer Lauri" noemen, stropen het land af. Ge hebt zelf gezien hoe dit soort krijgers optreedt en zonder u zou ik mijn leven verloren hebben. Alleen daarom heb ik de moed dit alles aan u te vertellen. Spionnen en verklikkers zwermen over 't land en indien zij te weten kwamen wat ik vertel, zou ik zeker gedood worden." Aandachtig heeft Eric geluisterd. Uit de werveling van vragen, welke in hem opkomen, maakte zich één los en wordt plotseling belangrijker dan alle andere: „Wat is er met Winonah gebeurd?" „Ik meende dat koning Eric getrouwd was, nietwaar? ..." begint hij voorzichtig. „Inderdaad heer, met vrouwe Winonah!" antwoordt de boer Zij bevindt zich in handen van Lauri!" Het licht van de kaars is zo schemerig dat hij niet kan zien hoe bij die laatste woorden 'n dodelijke bleekheid Eric's gelaat overdekt....

Winonah in de macht van Lauri! Onwillekeurig heeft Eric deze woorden hardop uitgesproken. En het is met bovenmenselijke inspanning dat hij zich beheerst, wanneer de boer hem nogmaals een verbaasde blik toewerpt. Zijn vrouw, naar wie hij jaren heeft verlangd, bevindt zich in handen van de magiër! „Zij bevindt zich op Eric's burcht," hoort hij de boer zeggen, „omringd door Lauri's trawanten. Maar ik vergeet mijn plicht als gastheer, heer! Het is al laat! Sta mij toe u een slaapvertrek te wijzen." In gedachten verzonken volgt Eric de boer naar een ruwe legerstede. Volgde hij de aansporingen van zijn hart, dan zou hij onmiddellijk op weg zijn gegaan naar zijn burcht, om meer omtrent Winonah's lot te weten te komen. Doch hij begrijpt, dat hij voor alles behoefte heeft aan enkele uren rust, wil hij zo strijdbaar mogelijk zijn. Doch de slaap ontfermt zich niet over hem. Zijn gedachten kunnen zich niet losmaken van alles wat de boer hem heeft verteld. Lauri heeft de macht in zijn rijk in handen, en Winonah bevindt zich in zijn macht. Maar hoe kan dat? Hij denkt aan zijn afspraak met de magiër. Destijds was hij gebonden door zijn erewoord aan Lauri. Deze stelde hem voor de keus of zijn eerstgeboren zoon aan de magier af te staan of uitzeilen om een scheepslading goud te halen. Wel, Eric heeft zijn deel van de overeenkomst bijna vervuld. Na vele avonturen heeft hij het goud tot in Noorwegen gebracht. Maar nu? Wat kan hij beginnen? Het is hem als ziet hij de hoge gestalte van Lauri, die spottend naar het goud vraagt. En door het verraad van Baldon, die hem op het laatste ogenblik alles ontroofde, staat hij thans met lege handen. Zijn koninkrijk en zijn vrouw zijn in de macht van de magier. Eric begrijpt niet hoe dit gelukt is, maar wat hem duidelijk voor de geest staat is het feit, dat hij zonder goud machteloos is. Eerst had hij er op gerekend met behulp van zijn vazallen het goud op de roofridder terug te veroveren. Maar nu lijkt dit ondoenlijk. Duizend vragen houden de Noorman uit de slaap. „O Baldon!" mompelt hij grimmig. „Als ik hier ooit heelhuids doorheen kom, zult ge me die diefstal duur betalen!"

Doch terwijl Eric zich wanhopig ligt af te vragen hoe hij het goud uit Baldon's handen moet krijgen, weet hij niet dat enige uren geleden de Chinese jonk met goud de kleine haven van Baldon's schuilplaats is binnengelopen. De roofridder is in een uitstekend humeur. Zijn sluw plan heeft vrucht gedragen. Na zijn bevrijding heeft hij de rest van de Chinese bemanning met schone beloften weten te overreden hem gehoorzaam te zijn. Nu ligt het rijkbeladen schip veilig in de nabijheid van zijn burcht, terwijl dienaars bezig zijn het uit te laden. Zijn oude aanhangers en spitsbroeders hebben zijn terugkeer met vreugde begroet. Slimheid en verraad hebben hem de schat in handen gespeeld, waar hij lange jaren op heeft geloerd. Hij heeft zich echter nauwelijks verfrist van de lange tocht, wanneer zich een stoornis voordoet en de deurwachter het verzoek van de Chinese bemanning brengt om tot hem te worden toegelaten. „Heer," spreekt de Koreaanse bootsman, wanneer de mannen voor hem staan, „Wij verschijnen voor uw oog om de inlossing te verzoeken van de beloften, die gij ons hebt gedaan. Goud en zijden gewaden hebt ge aan ieder van ons beloofd. Wij volgden u in plaats van de barbaar Eric. Nu willen we deze rijkdommen ontvangen. Ons wacht een lange reis naar ons vaderland en gaarne wilden wij zo spoedig mogelijk vertrekken." Een ogenblik licht een dreigende gloed op in Baldon's ogen. Doch dan plooit een serafijns glimlachje zijn lippen. „Ik begrijp uw verlangen, vrienden!" zegt hij langzaam en wenkt een logge, zwaargebouwde man nader. „Gij wilt goud en zijde, nietwaar? Wel, het zal u aan niets ontbreken! Aan niets," herhaalt hij veelbetekenend en geeft de logge man een bijna onmerkbaar hoofdknikje. „Volg mijn dienaar. Hij zal zich over u ontfermen." Een goedkeurend gemompel gaat op onder de Chinezen. Doch zij zien de veelbetekenende, spottende blik, waarmee Baldon hen monstert, niet!

Baldon kijkt de Chinese zeelieden na, die uit de burchtzaal worden geleid Enkele krijgers volgen hen, en Baldon ziet dat zijn dienaar hem goed begrepen heeft De dunne lippen van de roofridder vormen zich tot een grijns, wanneer hij opmerkt dat de zeelieden in goed vertrouwen meegaan, verheugd onder elkander mompelend over de schatten die hun nu zullen worden uitgereikt Baldon verroert zich niet. Eindeloos schijnt de tijd te verstrijken Tot plotseling van buiten uit de donkere nacht een verward geschreeuw van vele stemmen opklinkt. Doodsangst en afgrijzen klinken er in door Zo alleen schreeuwen mannen, die eensklaps vele verraderlijke zwaarden om zich heen zien flikkeren.. Slechs een ogenblik duurt het geschreeuw. Dan valt er een stilte, die nog onheilspellender is dan alles wat in deze kreten besloten lag. Baldon's dienaar heeft van zijn heer geleerd vóór alles snel toe te slaan. .. Langzaam zet de roofridder zich voor het vuur. De hoog opflikkerende vlammen werpen een duivelse schijn over zijn gezicht. Enkele krijgsknechten werpen een verschrikte blik naar hun meester Meer dan ooit boezemt hij hun angst in' „Goud en zijden gewaden wilden jullie," mompelt Baldon „Ha, dachten jullie dat ik van plan was de goudschat te delen? Weten jullie dan nog niet dat ik met niemand deel!" Hij lacht binnensmonds. „Zij ge tevreden met de afloop van dit avontuur, vriend Noorman? Ik heb het goud; en gij.... gij zwerft ellendig rond. Zover heeft de edelmoedigheid je gebracht, Eric' Baldon lacht om je. !" Op dat ogenblik wordt Eric opgeschrikt door een hand, die hem bij de schouder schudt. Verward schiet hij op uit de lichte, door dromen gekwelde slaap, waarin hij een ogenblik was verzonken. Vage beelden uit die dromen hangen nog in z'n herinnering, en even meent hij in de gedaante, die hem tracht te wekken, Baldon te herkennen Doch dan ziet hij dat het de boer is, in wiens huis hij onderdak heeft gevonden. „Heer! Heer!" fluistert de man angstig. „Ontwaak! Ons leven is in gevaar....!"

„Er naderen vreemde lichten, heer," mompelt de boer, terwijl hij Eric meetrekt naar het venster. „Zie! Ik vertrouw dit allerminst!" Eric schuift het gordijn terzijde en kijkt behoedzaam door het venster. Inderdaad naderen in de verte zwaaiende lichten, welke hij als flambouwen herkent. En nu hij scherp toeluistert hoort hij ook het gepraat van opgewonden stemmen vermengd met het gerinkel van wapenrustingen . . . „Het is goed dat je me geroepen hebt," zegt hij. „Ik vermoed dat het de strijdmakkers zijn van degenen, die wij hier onschadelijk hebben gemaakt. Ze zullen ongerust zijn geworden toen hun kameraden zo lang uitbleven en op onderzoek zijn uitgegaan. We moeten er zo snel mogelijk van door! Roep je vrouw, vriend. Snel!" Doch wanneer zij uit de achterdeur sluipen, zijn de eerste lichten reeds op het erf verschenen. Eric houdt zijn pas in, met een bevelend handgebaar de boer te kennen gevend dat deze moet lopen. „Schiet op! Ik zal de aftocht dekken. Breng je vrouw in veiligheid. We vinden elkander aan de rand van het woud!" Eric blijft alleen achter. Met zijn zwaard in de vuist slaat hij vanuit het struikgewas de bewegingen der krijgers gade, die het erf afzoeken. En al zijn haat en afkeer concentreren zich op de ruwe figuren bij de walmende flambouwen. Zij symboliseren voor hem de verraderlijke machten, die hem zijn rijk ontnomen hebben. „Krijgslieden van Lauri!" Meer dan ooit is de Noorman bereid tot de strijd. Tijdens zijn afwezigheid heeft men hem beroofd van alles wat hem lief is. Maar hij zal het terugveroveren, Lauri, en de mannen, die hem dienen, zullen leren dat de rechtvaardigheid met weergaloze zekerheid een zwaard kan hanteren . . .! Zozeer is de Noorman geconcentreerd op de mannen bij de hoeve, dat hij pas het zachte gekraak in de takken hoort wanneer het vlakbij is. Met een ruk wendt hij zich om . . . en ziet een reusachtige krijger tegenover hem staan, die blijkbaar op eigen gelegenheid een onderzoek in het hakhout instelt. Een ogenblik staren de beide mannen elkaar verwilderd aan. Het maanlicht doet hun zwaarden glinsteren. . . .

Nog voor de krijger zijn zwaard heeft kunnen uithalen is Eric op hem toegesprongen. Vóór alles komt het er op neer geen geluid te maken. Het gekletter van een zwaardgevecht zou de andere krijgers ongetwijfeld doen toesnellen. Wanneer zijn wapen naar voren suist heeft hij de slag zorgvuldig berekend. Dof bonkt de platte kant van het zwaard tegen de slaap van de tegenstander; en het enige geluid dat hoorbaar is, is het geritsel der bladeren wanneer de man achterover slaat. Er is weinig tijd nodig om de bewusteloze tegenstander vast te binden. Ervaren krijgsman als hij is, weet de Noorman met snelheid op te treden. Wanneer de krijger na enkele minuten tot het bewustzijn komt, is het hem onmogelijk een beweging te maken of een kreet te slaken. Van alle zijden geeft het gekraak der takken nu aan dat Laurt's mannen het woud binnendringen. Een ogenblik overweegt Eric op de ingeslagen weg voort te gaan. Met zijn behendigheid en feilloos-snel optreden zou het mogelijk zijn de ene vijand na de andere uit te schakelen. De strijd van één tegen velen prikkelt zijn fantasie. Maar de gedachte aan de boer en diens vrouw doet hem van dit voornemen afzien. Hij mag hen niet in gevaar brengen. De beide mensen schrikken, wanneer zij de Noorman geruisloos naast zich op zien duiken. Zodra zij hem herkennen, komen zij verheugd op hem toe. „Vooruit!" beveelt de Noorman gedempt. „Loop snel! We moeten deze open plek zijn overgestoken eer de krijgers ons in 't oog hebben gekregen." Hij wijst naar enkele boomgroepen in de verte. „Daarginds vinden wij nieuwe beschutting ..." Maar nauwelijks hebben zij zich in beweging gezet of achter hen klinkt een luid geschreeuw op. Blijkbaar is de gebonden krijger door zijn makkers gevonden. Maar omkijkend ziet de Noorman tevens, dat enkele figuren uit het donkere bos te voorschijn zijn gekomen en opgewonden in hun richting duiden. Zij zijn ontdekt! „Rennen!" beveelt hij; en zijn stem klinkt scherp ...

Hijgend rennen zij voort, de maanoverschenen vlakte over, welke hen van het nabijgelegen bos scheidt. Eric is de eerste die het beschutte struikgewas bereikt, maar hij laat de boer en diens vrouw voorgaan, terwijl hij een onderzoekende blik over z'n schouder werpt. „Vooruit!" beveelt hij kort. „Wij moeten een schuilplaats gevonden hebben eer ze hier zijn. Het zijn er te veel om een open strijd te wagen!" Het is de boer later nooit duidelijk geworden hoe zij hun achtervolgers ontkomen zijn. Slechts aan Eric's in het duister getrainde blik is het te danken dat zij een plek vinden om zich te verbergen eer de eerste krijgers luid schreeuwend, de bosrand bereiken. Met getrokken zwaard wacht de Noorman het verdere verloop der gebeurtenissen af. Zij trekken voorbij. Het geluid van hun stemmen verdwijnt in de verte. Met een tevreden hoofdknikje steekt Eric z'n wapen terug. „Slecht geoefende krijgers," zegt hij spottend. „Mijn mannen zouden vroeger hun prooi op zo korte afstand niet gemist hebben. Enfin, des te gelukkiger voor ons. Weet je een pad dat ons zo snel mogelijk uit deze omgeving kan brengen?" vraagt hij de boer, die knikte bevestigend. Even later trekken zij langs een holle weg door het stille, donkere woud. Een enkele maal werpt de maan een flets licht door de takken. Zij spreken geen woord, zeker als zij zijn dat de krijgers nog steeds de omgeving afzoeken. Pas tegen de morgen, wanneer zij de rand van het woud bereiken, maakt de boer een gebaar in de richting van de door mistslierten omzweefde rotsen, welke zich aan hun linkerzijde uitstrekken. „Kent ge dit gebied, heer?" Eric schudt ontkennend het hoofd. „Daar huizen de Dvergars, heer, de kleine kobolds der duisternis. Wij doen er verstandig aan daar met een wijde boog omheen te trekken...."

„De Dvergars?" Eric's aandacht is geboeid „Wat bedoelt ge daarmee?" „Sst," de boer kijkt een ogenblik om zich heen „Het is beter niet over hen te praten Het Kleine Volk van de Nacht beschikt over vreemde machten en houdt er niet van gestoord te worden" Hij lacht wat verlegen als hij Eric's onderzoekende blik opvangt. „Ge zijt een vreemdeling en houdt ons wellicht voor bijgelovig, maar wij weten waarover wij spreken, heer Laat ons liever van onderwerp veranderen " Zo sprekend hebben zij een zijweg ingeslagen, die om het geheimzinnige gebied heenloopt Eric eerbiedigt de wens van zijn gastheer, hoezeer hij ook verlangt meer van deze mysterieuze Dvergars te horen en informeert in plaats daarvan naar de plannen van de ander „Er blijft mij maar één ding over," zegt de boer „Naar mijn hoeve kan ik niet terugkeren Lauri's krijgers zouden mij doden En na alles wat zij mij aangedaan hebben voel ik er trouwens veel voor om de rekening met hen te vereffenen. Ik ben van plan mij aan te sluiten bij de Lynx der wouden . " „Het zal aan mij liggen," zegt Eric ironisch, „maar ik begrijp al weer niet waar je het over hebt. Wie is die Lynx der wouden?" Men enkele woorden legt de boer hem dan uit dat er, onder de tyrannie van Lauri, een geheime vereniging is ontstaan, die voor de vrijheid vecht. Allerlei groepen houden zich verborgen in de wouden en gehoorzamen aan één aanvoerder, die zich de Lynx der wouden noemt. De boer nodigt Eric uit hem te volgen en zich ook bij de Lynx aan te sluiten, doch deze weigert „Uw strijd is mij sympathiek Maar ik heb eerst mijn eigen moeilijkheden op te lossen Voor alles wens ik naar de burcht te gaan waar Eric vroeger woonde en waar Lauri nu regeert." „Ik begrijp u niet," zegt de boer „Maar ge zijt een dapper man, heer en zult zeker uw redenen hebben Indien ge naar de burcht wilt, moet ge gindse pad volgen. Onze wegen scheiden hier....!"

Nagewuifd door de boer en diens vrouw slaat Eric het pad in, dat naar de burcht voert. Hij is blij de man ontmoet te hebben. Zijn inlichtingen zijn van onschatbare waarde. Eric weet nu tenminste dat tijdens zijn jarenlange afwezigheid Lauri de Magiër op verraderlijke wijze de macht in zijn rijk in handen heeft genomen, en dat zijn vrouw, Winonah, op zijn eigen burcht gevangen wordt gehouden. En de redding van haar, die hij liefheeft, gaat de Noorman boven alles. Hoe graag hij zich ook bij de geheimzinnige Lynx der Wouden had aangesloten, om deze te helpen bij zijn ondergrondse strijd tegen de Magiër, de positie waarin Winonah verkeert dringt dat allemaal op de achtergrond. Zelfs de rekening welke hij nog met Baldon te vereffenen heeft, moet wachten. Er is een grimmige trek om zijn lippen wanneer hij eindelijk, na enige uren lopen, van de top van een nabijgelegen heuvel de burcht gadeslaat. Hoe Eric zich zijn thuiskomst ook had voorgesteld, nimmer heeft hij kunnen denken dat hij zijn voorvaderlijk kasteel nog eens omzichtig als een dief zou moeten benaderen. Roerloos beschijnt het zonlicht het majestueuze gebouw. Geen enkel geluid klinkt op. Het schijnt hem een ogenblik toe dat de burcht gevangen is onder een onzichtbare, spookachtige kolf van stilte. En onder deze kolf, achter deze metersdikke muren, bevindt zich de enige vrouw van wie hij ooit heeft gehouden: Winonah . . . „Vooruit . . . !" mompelt de Noorman. „Ik moet zien dat ik binnen kom." En omzichtig daalt hij de helling af. Niemand krijgt hem in het oog. Slechts een enkel hert blikt een ogenblik geschrokken naar de soepele gestalte, die onhoorbaar door het struikgewas voorbij glijdt, om zich dan met enkele sprongen weg te haasten in het woud....

Behoedzaam nadert Eric de burcht langs de achterzijde. Even blijft hij staan om de toestand op te nemen. Hoe binnen te komen? Hoe Winonah te vinden? Hij weet dat vanaf de hoofdtoren de scherpe ogen der wachters de muren bewaken. Waar hij ook een poging onderneemt, overal zal hij ontdekt worden. Overal? Eric's ogen beginnen plotseling te glinsteren. Hij kent zijn burcht als geen ander. Iedere verspringing der gevels, iedere bocht in de zware muren is hem bekend. De muur tegenover hem herkent hij ogenblikkelijk als die, welke de slottuin omsluit. Hij moet eensklaps aan de dagen van zijn jeugd denken. Toentertijd was het een paar maal voorgekomen dat koning Wogram de roekeloze prins het jagen verbood, omdat hij hem daar te jong voor dacht. Hoe verbaasd was de jachtstoet geweest toen zij prins Eric naast de gedode ever aantrof om wie de jacht begonnen was; terwijl de wachten uitdrukkelijk bevel hadden gehad de prins te beletten het kasteel te verlaten. Eric had zijn vader toen verteld dat hij een manier kende om het kasteel te verlaten zonder dat iemand hem in het oog kreeg. En waarom zou die uitgang niet in omgekeerde richting te gebruiken zijn?

Met enkele sprongen bereikt hij de muur. Hij heeft de plaats direct in het oog gekregen. Daar onttrekt de vooruitspringende zijmuur van een bijgebouw een klein gedeelte van de muur aan de ogen van de wacht op de toren. Zijn handen omklemmen de rand van de muur. En terwijl hij zich bliksemsnel optrekt heeft hij maar één angst: is de opstelling van de wachtposten nog als vroeger? Of heeft men ook hier een wachter geposteerd? Elk ogenblik verwacht hij een kreet te horen, of een pijl die in zijn richting snort. Maar alles blijft stil; een stilte, die slechts verbroken wordt door het gekraak van enkele takken wanneer zijn voeten de grond van de slottuin raken. En dan schrikt hij plotseling hevig....

Geritsel klinkt eensklaps in het struikgewas achter Eric. Met een ruk wendt de Noorman zich om. Zijn scherpe ogen flitsen door het lover. Maar nergens ontdekt hij enige beweging. Stil en verlaten ligt de slottuin voor hem. Nergens is iemand te zien. Dezelfde zware, bijna dreigende stilte, welke hem reeds trof toen hij de burcht naderde, valt hem hier weer op. Grauw tekenen zich de stenen contouren van de hoofdgebouwen op de achtergrond af. Geen blaadje beweegt. Heeft hij zich vergist? Behoedzaam sluipt de Noorman verder. Doch al die tijd heeft hij het onbehaaglijke gevoel dat onzichtbare ogen hem gadeslaan. Hij tracht zich er tegen te verzetten, zichzelf te overtuigen dat hij zich vergist. Maar zijn instinct, dat zich ontwikkeld heeft in talloze gevechten en avonturen, is sterker dan de rede en laat zich niet verdringen. Bij iedere stap stijgt zijn onrust .... „Halt!" De heldere stem klinkt uit het struikgewas achter hem. Eric verstart een ogenblik. En voor hij in actie is kunnen komen beveelt de stem dreigend: „Geen beweging. Ik schiet direct! Laat dat zwaard vallen en hef je handen op!" De Noorman voldoet aan dit bevel. Tegen een pijl uit de struiken staat hij machteloos. Maar terwijl hij zijn handen omhoog brengt vraagt hij zich af van wie die stem kan zijn. Hij weet niet precies wat het is, maar de ongewone helderheid geeft hem de indruk dat daar onmogelijk een volwassen krijger achter hem kan staan. De oplossing komt een moment later. Reeds wijken de struiken uiteen, en Eric kan een gebaar van verrassing niet onderdrukken. „Sta stil!" gebiedt een schelle jongensstem, die tracht bars en dreigend te klinken en een kleine boog wordt waarschuwend opgeheven. Maar de ogen van de jongen schitteren en het is duidelijk dat hij dit een prachtig spel vindt. „Maak geen beweging. Mijn boog blijft gespannen.... Wat zoekt ge in mijn burcht?...."

Er glijdt een glimlach over Eric's gezicht wanneer hij de jongen op zich af ziet komen. Hij weet niet wie dit kind is, maar zijn manier van optreden bevalt de Noorman. En ook de jongen schijnt sympathie te voelen voor de blonde krijger, want ofschoon hij zijn best doet er krijgshaftig uit te zien, glijdt er toch een glimlach over z'n gelaat. „Misschien het zoontje van een der edelen," denkt Eric, en voelt onwillekeurig medelijden met het kind, dat in de sombere sfeer van het door Lauri beheerste kasteel moet opgroeien. „Wie ben jij?" zegt het jongetje streng. „Hoe waag je het in mijn slottuin binnen te dringen?" Het is hem aan te zien dat hij dit beschouwt als het mooiste spel dat hij in tijden gespeeld heeft. „Vergeef mij, heer kasteelheer," zegt Eric verontschuldigend, „ik wist niet dat ge een vreemdeling aan zoudt houden. Geen rekening hield ik met uw scherp oog en de kracht van uw boog. Het wil mij voorkomen dat er een kleinigheid aan die boog mankeert. De pees is van boven ietwat ingescheurd." Het jongetje klapt in de handen wanneer hij de ernst bemerkt waarmee de Noorman op zijn spel ingaat en na nog enkele woorden is het ijs gebroken. Vijf minuten later zit de Noorman de boog te repareren, terwijl de eigenaar druk pratend voor hem staat. Glimlachend vraagt Eric naar zijn naam. „Erwin heet ik." „En wie is je vader?" „Mijn vader is een groot krijger," zegt de jongen trots, hoewel er een verdrietige trek over z'n fijnbesneden gezichtje speelt. „Hij is uitgevaren op een grote tocht nog voor ik geboren werd. Tenminste, dat vertelt moeder me altijd," voegt hij er aan toe. „Ik heb hem nooit gezien. Hij is groot en blond, zegt moeder. Ongeveer zoals jij." Een gedachte flitst door Eric's hoofd. Een gedachte, zo vreemd, zo onbestaanbaar, dat ze hem zelfs een ogenblik verwart. Groot en blond. Uitgevaren op een lange tocht. Nog niet teruggekeerd? Hij schat het jongetje op een jaar of zeven. Juist de tijd dat hij uit zijn rijk afwezig is geweest.... „Vertel me eens," zegt Eric, en zijn stem heeft een vreemde, gespannen klank, „hoe heet je moeder, Erwin?"

„Hoe luidt de naam van je moeder?" herhaalt Eric. Er verschijnt een fiere uitdrukking in de ogen van het kind. „Mijn moeder is koningin Winonah! Zij regeert dit land tot mijn vader terugkomt. En ze is de liefste moeder die er is," voegt hij er kinderlijk aan toe. Doch Eric luistert niet naar hem. Een grote ontroering maakt zich van hem meester. Het bijna onmogelijke vermoeden dat hij zojuist had, blijkt waarheid. Deze onverschrokken kleine kerel is de zoon van zijn vrouw Winonah. Is de zoon van hemzelf. Tot het uiterste moet hij vechten om de jongen niet in z'n armen te tillen. Doch het mag niet. Nog mag niemand weten dat hij in zijn rijk is teruggekeerd. Alleen als hij onbekend blijft heeft hij kans met succes strijd te voeren tegen de magier Lauri. Lauri! Het begint hem nu duidelijk te worden hoe de gebeurtenissen, welke eerst zo verwarrend leken, aan elkaar geschakeld moeten worden. Lauri heeft de macht in handen, heeft Winonah in zijn macht, heeft zelfs, door de oude belofte van Eric nog een zeker recht op Erwin. Het is afschuwelijk om zich dat te realiseren! Maar eens te meer weet de Noorman zich te beheersen en hij vraagt luchtig. „Hoe gaat het met je moeder?" „Zij is bedroefd," zegt het jongetje ernstig, zij huilt soms omdat ze bang is dat Oom Lauri mij mee zal nemen. Oom Lauri heeft dat eens gezegd. Ik houd niet van hem. Hij is griezelig. Hij heeft een paar bedienden aangesteld om op mij te passen. Ze hebben zwarte mantels aan en ik mag zelfs niet in de tuin spelen...."

Hij onderbreekt zichzelf plotseling om Eric met een zachte kreet achteruit te duwen. „Daar! Ze komen mij zoeken! Ik ben al te lang weggebleven! O, ga weg! Ik mag met niemand praten! Als ze je vinden ben je verloren!" Eric wijkt terug. Maar op hetzelfde moment slaakt een van de donkere gestalten, welke plotseling aan het begin van de laan zijn verschenen, een dreigende uitroep. **En de Noorman beseft dat hij ontdekt is....**

Eric ziet de krijgers op zich toestormen. Met een snelle beweging rukt hij het zwaard uit de schede en zorgt dat hij in de rug gedekt is door een zware boomstam. Zodra hij ziet dat zijn grote vriend geen teken van angst vertoont, slaakt het jongetje een bewonderende uitroep. „Gaat ge met hen vechten?" roept hij opgewonden. „Ha! Mooi zo!" De aanwezigheid van een zwaardvechter als Eric steekt hem een hart onder de riem. Nu Eric de mannen voor zich ziet die zijn zoon zo lang hebben onderdrukt, maakt zich het verlangen van hem meester het zwaard met hen te kruisen. „Erwin!" beveelt hij hees, „ga er vandoor en verberg u! Vlug! Ik kom u achterna, zodra ik met deze kerels afgerekend heb. Mijn jongen! . . ." Verder komt hij niet, want de eerste krijgsknecht rijst vóór hem op en net bijtijds kan de Noorman een moordende slag met zijn kling opvangen. Nauwelijks heeft hij de slag gepareerd of zijn zwaard flitst naar voren en doet de aanvaller achterover storten . . . Fel giert zijn messcherp wapen omlaag. En een tweede krijger zakt door de knieën. . .

Ademloos slaat de jongen het gevecht gade. Hij vergeet weg te lopen, in beslag genomen als hij is door de razend snelle bewegingen van de blonde figuur vóór hem, die alleen een troep krijgers op een afstand weet te houden . . . Deze aandacht wordt hem noodlottig. Als een schaduw schiet één der zwartgemantelde trawanten van Lauri op het jongetje toe. Erwin bemerkt hem pas als hij vlak bij hem is. Met een gil van schrik draait hij zich om en vlucht wanhopig weg. En wanneer Eric, gealarmeerd door de kreet van zijn zoon, een blik in hun richting werpt, ziet hij hoe de donkere verschijning Erwin dicht genaderd is. Beiden verdwijnen achter de bomen, terwijl de Noorman, volkomen in beslag genomen door de aanvallende krijgers rondom hem, geen enkele poging kan wagen om zijn zoon te hulp te komen. . . .

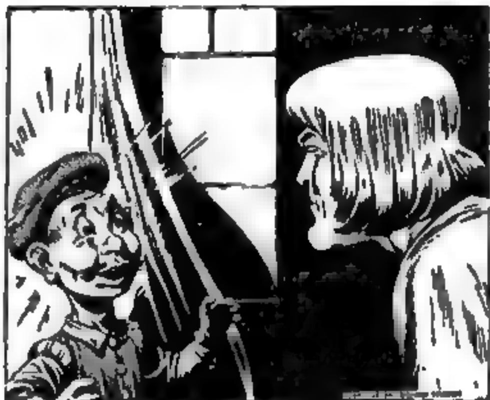

Het rumoer van de strijd trekt de aandacht. Van alle zijden duiken krijgers uit de struiken op. Doch niet dat bezwaart in de eerste plaats de Noorman. Vechtend tot het uiterste zweeft hem maar één beeld voor de geest: zijn zoontje Erwin. Het is met uiterste krachtsinspanning dat hij zijn vechtwoede moet bedwingen. Hij moet weg zien te komen om Erwin te beschermen. Tussen de bomen door ziet de Noorman nieuwe versterkingen, en hij springt met een snijdende triomfkreet weg in het struikgewas. Als een slang van struik tot struik glijdend overlegt hij wat hem te doen staat. In de slottuin blijven betekent een zekere dood. Er blijft slechts één ding over: de burcht. Door het groen ziet hij de grauwe stenen van het kasteel. Behoedzaam sluipt hij in de richting. Soms nadert hij gevaarlijk dicht de zoekende krijgslieden. Hij durft zich pas uit z'n gehurkte houding op te richten, wanneer hij de muur van het hoofdgebouw bereikt heeft.

Voorzichtig gluurt hij even tussen de takken door. Ze zoeken hem nog steeds. Langzaam nadert een lange keten van helmen door het groen de burcht. Het is of een reusachtige kam door het struikgewas wordt gehaald. Hij moet weg zien te komen. Pas als de eerste zoekers in zijn naaste omgeving opduiken, ontdekt hij de kleine vensteropening, dicht boven de grond. Een moment aarzelt hij. Mocht hij betrapt worden dan is hij verloren. Doch de naderkomende krijgers laten hem geen keus. Met een ongeduldig schouderophalen laat Eric zich door het smalle gat naar binnen glijden. Het schijnt hem toe, dat hij in een nauwe gang is terecht gekomen. Zijn ogen hebben even tijd nodig om aan de schemering te wennen. Alles is doodstil om hem heen. Maar juist als hij zichzelf geluk wil wensen en zich uit de nauwe opening wil laten zakken, hoort hij plotseling een angstig geschreeuw en op hetzelfde moment vliegt een kleine gestalte, gillend van angst achter een gordijn.

„Ontdekt!" flitst het door het brein van de Noorman.

Zodra hij de kleine gestalte weg ziet schieten, is de Noorman opgesprongen. Doch bijna gelijktijdig laat hij het opgeheven zwaard weer zakken. Want met één oogopslag heeft hij het kleine figuurtje herkend Zelfs na al die jaren kan hij zich niet vergissen. Zó kan er maar één uitzien.... „Pum-Pum!" roept Eric verrast Een trek van intense verbazing verschijnt op het bolle gezicht van de dwerg. Het is of hij zijn ogen niet kan geloven. Glimlachend treedt de Noorman op hem toe. En een vuurrode kleur trekt over Pum-Pum's gezicht, opperste teken van verbazing en mateloze vreugde „Meester Eric. . " In meer dan zeven jaar hebben zij elkander niet gezien. En toch komt het hun voor of de ander practisch niet veranderd is. „Pum-Pum!" denkt Eric vergenoegd. „De dwerg die eenmaal met Winonah en mij terugkeerde uit Atlantis Die al mijn vroegere avonturen meemaakte. Die ik in de hoede van Winonah achterliet toen ik zeven jaren geleden uitzeilde. En die moet ik uitgerekend hier tegen het lijf lopen. Vermoedelijk de enige buiten Winonah en Erwin, die me in deze burcht welgezind is." En of Pum-Pum hem welgezind is. Het kleine kereltje is slechts met uiterste moeite te weerhouden een vreugdedans uit te voeren „Ssssst," waarschuwt Eric geschrokken. „Wees stil De wachters zitten me op de hielen. Trek niet de aandacht!" Pum-Pum zwijgt geschrokken en volgt zijn meester, wanneer deze behoedzaam naar het smalle venster sluipt om een spiedende blik in de slottuin te werpen Hij ziet hoe de lippen van zijn meester zich plotseling samenbijten. Van de krijgers is geen spoor meer te bekennen Vermoedelijk hebben zij hun onderzoek opgegeven. Maar daarginds, in de verte, ziet Eric de zwarte mantels van twee van Lauri's dienstknechten tussen het groen bewegen. En tussen hen in voeren zij zijn zoon Erwin met zich mee....

Bitter wendt Eric zich van het venster af en ontmoet de meewarige blikken van de dwerg. „Dat zijn meester Erwin," zegt hij verduidelijkend „Dat zijn jouw zoon. Jij weten?" En als Eric langzaam knikt. „Hij worden meegenomen door dienaren van tovenaar Lauri. Zij altijd bij hem. Zij altijd hem bewaken. Tovenaar Lauri passen erg goed op kleine meester Erwin." Onwillekeurig moet Eric terugdenken aan de dagen voor hij uitzeilde. Toen was hij koning van een goed geordende staat, echtgenoot van een vrouw, die hem vereerde En thans? Lauri, de magiër, heeft zich van zijn rijk meester gemaakt Overal heersen ellende, armoede en onrust Opgejaagd en vervolgd is hij zelfs niet in staat zijn zoon te behoeden voor de dienaren van de magier „Er is veel veranderd," mompelt hij zacht „Heel veel veranderd," beaamt Pum-Pum trots. „Meester Eric zien mij snor hebben?" Iedereen hebben snor. Dapper Pum-Pum maken ook snor Zijn inderdaad heel veel veranderd." Even glimlacht Eric. Doch de ernst van de toestand doet zich onmiddellijk weer gelden „Vertel me eens, Pum-Pum, waar brengen die kerels Erwin heen? Naar Lauri?" „O nee, nee, schudt de dwerg gewichtig „Tovenaar Lauri zijn maar zelden op burcht. Zij brengen hem naar Vrouwe Winonah. Zij passen op Erwin En dapper Pum-Pum passen op haar. Alles heel goed geregeld." „Winonah? Hoe is het met haar?" „Zij huilen veel," mompelt de dwerg ernstig „Zij denken meester Eric dood, ver weg. Zij denken Lauri wil Erwin meenemen Zij zijn veel bang ..." Hij houdt plotseling op en duidt schichtig achter zich. „Horen!" fluistert hij „Luisteren!" Nu hoort Eric het ook Door de holle gang achter hen naderen sloffende voetstappen. Vliegensvlug drukt hij zich tegen een pilaar en staart voorzichtig om de hoek. Juist op tijd om de beide zwartgemantelde figuren te onderscheiden, en naast hen ... Erwin „Zij brengen meester Erwin naar vertrekken van vrouwe Winonah. ..." fluistert Pum-Pum benepen.

„Naar vrouwe Winonah . . ?" De Noorman aarzelt geen ogenblik. Deze twee mannen brengen zijn zoon naar Winonah, die hij tot elke prijs wil terugzien. Zonder een woord te spreken wenkt hij Pum-Pum en behoedzaam sluipen zij achter de twee sombere gestalten en het kind aan. Bij een kruisgang blijven de mannen voor hen even staan om met elkaar te overleggen en Eric vindt nauwelijks tijd om zich achter een gordijn te verbergen eer de ene zich omdraait en wegsloft door de zijgang, terwijl de andere Erwin bij de arm neemt. Hij voert de jongen naar een deur, welke hij zonder kloppen opent. Vanachter het gordijn volgt Eric iedere beweging. „Wie is daar?" hoort hij een zachte vrouwenstem zeggen, „Wat wenst ge?" Bijna was de Noorman uit zijn schuilplaats gesprongen en naar het vertrek toegeijld bij het horen van die stem, de stem van zijn vrouw Winonah. Hij vangt één glimp van haar op als de deur geheel geopend wordt om de man en het kind door te laten. Eén ogenblik ziet hij het fijngetekende gezichtje, dat hem tijdens al zijn omzwervingen voor de geest heeft gestaan. Binnen richt koningin Winonah een fiere blik op de zwart-bemantelde figuur. „Wat brengt u hier?" vraagt ze koud, terwijl ze Erwin naar zich toetrekt. „Ik breng de jonge prins bij u terug," is het toonloze antwoord. „Hij was aan onze aandacht ontsnapt en werd in de tuin aangetroffen, spelend met een vreemdeling. Ge weet dat de heer Lauri niet wil dat de jonge prins met vreemdelingen omgaat."

„Het was een sterke, blonde man, moeder!" zegt Erwin opgewonden. Zijn ogen glinsteren. Terwijl ze naar hem kijkt denkt ze plotseling dat hij dezelfde ogen heeft als Eric; dezelfde uitdrukking van moed en eerlijkheid vindt ze er in terug. Eric.... Ze zucht. „Je vader had ook blond haar," zegt ze mijmerend. En dan, als schaamt ze zich om zo haar gevoel te tonen: „Kom Erwin! Je moet naar bed! Het is laat!"

Terwijl Winonah Erwin naar zijn slaapvertrek brengt staat zijn mondje niet stil over de vreemdeling. „Hij was erg groot, moeder! En hij heeft mijn boog gemaakt. Vind je dat niet aardig van hem?" zegt Erwin trots, „hij is mijn vriend." „Hoe komt dat kind toch aan die vreemdeling," denkt Winonah. „Niemand durft immers deze burcht te naderen nu wij ons in de macht van Lauri bevinden." Ze waagt het niet Erwin te verbieden er verder over te spreken. Inwendig is ze de vreemdeling intens dankbaar dat hij haar zoontje zoveel vriendelijkheid heeft betoond. In deze sombere omgeving heeft de jongen toch al zo weinig. O als Eric er was. Hoe anders zou alles dan zijn. Ze kan zich voorstellen hoe haar man met het kind zou hebben gespeeld. Hoe hij het de mooiste jeugd zou hebben gegeven welke een jongen zich maar wensen kan. Maar ze heeft alle hoop reeds opgegeven dat Eric ooit terug zal keren. „Nou moeder, en toen kwamen er soldaten, weet je," babbelt Erwin opgewonden verder. „Een hele troep. Ha, maar hij was niet bang! Die grote, blonde man is nooit bang, denk ik. Zelfs niet als hij in het bad moet! Hij nam z'n zwaard, zie je. Zo" — en hij grijpt een houten speelgoedzwaardje om het toch maar vooral goed te tonen — „En toen begon hij met ze te vechten. Dat was dapper, hè! En hij is mijn vriend," zegt Erwin gewichtig. „Ik vind hem veel aardiger dan oom Lauri...."

„Ssssst! Erwin!" Winonah maakt een geschrokken gebaar. „Zeg dat niet! Hij mag het niet horen! Denk er aan dat Lauri over vreemde middelen beschikt. Hij kan alles beluisteren en overal komen...." „Inderdaad, vrouwe Winonah," klinkt een spottende hese stem achter haar. En zich omkerend zien de jonge vrouw en het kind ontzet de zwarte gestalte van de magiër in de deuropening staan....

Langzaam komt Lauri verder het vertrek in. Erwin komt dicht bij z'n moeder staan, die kalmerend een hand op z'n schouder legt. Ze is er aan gewend geraakt dat de magiër op onverwachte momenten plotseling voor haar verschijnt, maar toch ontstelt zij er altijd weer van. En steeds jaagt het lange, bleke gezicht met de stekende ogen haar schrik aan.... „Wat wenst Lauri, de magiër?" vraagt zij, zich tot het uiterste beheersend.
„Ik hoorde van mijn dienaren dat de jonge prins Erwin in contact is gekomen met 'n vreemdeling, die hij in de tuin ontmoette," zegt Lauri zacht. Een zeer strijdlustige vreemdeling. Dit geschiedde zeer tegen mijn wens! Ik heb u altijd opgedragen de jonge prins ver van vreemden op te voeden, nietwaar" En hij gaat verder: „Vooral de invloed van deze vreemdeling schijnt zeer nadelig te zijn Ik hoorde, dat hij hem „aardiger vond dan zijn oom Lauri". Dit had niet mogen voorkomen, vrouwe Winonah."

„Het is mijn zoon!" zegt Winonah, plotseling opstandig. „Ik voed hem op zoals het mij goeddunkt." „Ge vergeet onze afspraak," glimlacht de magiër dreigend, „de afspraak welke ik eens met uw gemaal Eric maakte. Hij is niet teruggekeerd binnen de vastgestelde tijd met een schip vol goud en daarom komt Erwin mij op zijn zevende verjaardag toe. Tot zolang mocht hij bij u blijven. Welnu, die zevende verjaardag is reeds over enkele weken Daarom lijkt het mij beter wanneer Erwin nu reeds meegaat naar mijn grotten in het woud. Ge kunt dat als een soort „logeerpartij" beschouwen tot de dag van zijn verjaardag aanbreekt."
Bij het horen van die woorden overtrekt een dodelijke bleekheid Winonah's gezicht. En ook Erwin verstart van schrik en afgrijzen. „Nee! Nee!" gilt de jongen, zijn handen tot vuisten ballend. „Nee moeder! Dat wil ik niet....!"

Machteloos kijkt de jongen naar de zwarte gestalte van de magiër. Een glimlach speelt om de dunne lippen. „Welnu, Erwin? Hebt gij er bezwaar tegen mij te vergezellen naar mijn grotten?" mompelt hij met lichte spot. Zacht grijpt Winonah de arm van het kind en duwt het terzijde, terwijl ze vlak voor Lauri komt staan. Haar stem is vast wanneer ze zegt: „Acht ge dit de juiste plaats om deze dingen te bespreken? Ga heen, Lauri, en wacht mij in mijn kamer. Voor het ogenblik heb ik u niets meer te zeggen." Haar optreden heeft de vreemde zekerheid van iedere moeder, die voor het heil van haar kind vecht. Even aarzelt Lauri. Maar onder haar vaste blik buigt hij het hoofd en wendt zich af. „Zoals ge wilt, vrouwe Winonah!" De jonge vrouw wacht tot de deur achter hem is dichtgevallen. Te goed weet zij dat er tegen Lauri's verlangen geen verzet mogelijk is. Maar het kind mag niets bemerken. Laat hij in ieder geval vannacht nog rustig slapen. „Moeder . . ." Erwin's stem trilt. „Moet ik . . . moet ik met hem mee. . . .?" „Kleed je uit, mijn jongen en ga slapen!" zegt Winonah zacht. Ze helpt hem zich van zijn bovenkleding te ontdoen, terwijl ze met een paar grapjes zijn gedachten op andere dingen tracht te brengen. Maar de angstige frons boven Erwin's ogen verdwijnt niet. „Moeder. . . . Moeder. . . . zijt gij bang?"

„Toe. . . . alles komt in orde . . . Ga maar slapen, Erwin," zegt Winonah. Ze trekt het gordijn haastig toe en loopt door, bang dat hij de tranen zal opmerken, die haar ogen vochtig maken. Veel van wat er gebeurd is kan Erwin niet begrijpen, maar één ding staat voor hem vast: Oom Lauri wil hem meenemen.

„En ik ga toch niet met hem mee!" mompelt de jongen koppig. „Ik wil niet. Veel liever wil ik dan naar die grote blonde man, die in de tuin mijn boog maakte. . . ." Na even te hebben nagedacht, begint hij haastig zich aan te kleden. En hardop denkend herhaalt hij: „De grote blonde man. Waar zou hij zijn. In de tuin misschien? Of anders daarbuiten. Maar hij moet vast wel te vinden zijn. Alles beter dan meegaan met oom Lauri. . . ."

Wanneer Winonah naar haar vertrek terugkeert, vindt zij de magiër op haar wachten. Zwijgend luistert hij toe wanneer zij hem vraagt haar kind nog enkele weken bij haar te laten. „Ge hebt mijn besluit gehoord," klinkt het. „De jonge prins gaat met mij mee. Lauri keert nimmer terug op een eens genomen besluit." Dan wendt hij zich naar de deur, waar hij nog eenmaal blijft staan. „Ge zult er goed aan doen enige voorbereidselen te maken voor het vertrek van de jongen. Morgenochtend in de vroegte denk ik met hem af te reizen ...." In de ogen van Winonah is verdriet te lezen, maar tevens totale verachting: „Dit is de moed van Lauri!" zegt ze bitter. „Op deze wijze treedt ge tegen een vrouw op! Ge zoudt het niet gewaagd hebben wanneer mijn man nog bij mij was!" „Eric!" Lauri schudt het hoofd. „Die behoort niet langer tot de levenden! Thans regeer ik. Ge zult verstandig doen daar rekening mee te houden." Dan verlaat hij het vertrek. Uitgeput zakt Winonah neer in een zetel voor het vuur. Wat moet zij doen! Morgen zal de laatste band met Eric worden doorgesneden! Alleen zal zij achterblijven in de reusachtige burcht, waar Lauri's schimmen door de gangen dwalen. Twee tranen glijden langzaam over haar wangen. Slechts de grillige schaduwen van het vuur spelen over de wanden....

Doch eensklaps maakt een kleine gestalte zich los van de wand en sluipt behoedzaam op de jonge vrouw toe. „Pum-Pum.... Je laat me schrikken...." Ondanks haar verdriet tracht Winonah tegen het mannetje te glimlachen. Deze trouwste aller dienaren heeft zij een ogenblik over het hoofd gezien. Maar wat heeft hij? Zijn hele gezicht glimt van opwinding en verrukking. „Vrouwe Winonah...." fluistert de dwerg gewichtig. „Meester stuurt mij naar binnen! Meester zeggen Pum-Pum u zachtjes voorbereiden. Meester zeggen u anders schrikken misschien. U niet schrikken.... Mij brengen groot nieuws...."

Er is iets in de stem en in het gehele optreden van de dwerg dat Winonah nerveus doet oprijzen uit haar zetel. Meester ... Welke meester ...? Zij begrijpt niet wat hij bedoelt, doch een vreemd voorgevoel vervult haar plotseling van een tintelende spanning, welke haar een ogenblik de adem beneemt. Even moet zij steun zoeken aan de stoelleuning. „Niet schrikken.. Niet schrikken ." jammert Pum-Pum zorgzaam. „Meester zei wijs Pum-Pum u langzaam inlichten over zijn komst. Anders schok misschien te groot.. Voorzichtig! Voorzichtig!"
Maar Winonah heeft reeds een paar passen naar de deur gedaan. Een stralend vermoeden komt in haar op, zo onverwacht dat zij het nauwelijks durft geloven. „Eric.... vormen haar lippen, maar haar mond brengt geen enkel geluid voort. De spanning van de laatste uren is te groot geweest dat zij dit snelle opvlammen van haar laatste hoop kan verdragen. Nog voor zij de deur bereikt heeft wankelt zij.... „Meester! Meester!" gilt Pum-Pum verschrikt. „Gauw komen! Vrouwe Winonah! Zij worden ziek....!"
Als door een waas ziet Winonah plotseling de deur openvliegen. Een forse gestalte staat in de deuropening. Zijn gezicht is in de schaduw, maar duidelijk ziet zij de gouden gloed, welke het vuur over zijn blonde haren werpt. En zij weet dat zij zich niet vergist heeft. „Eric...." mompelt Winonah zwak, de hand aan het voorhoofd brengend. „Jij ... Eindelijk!" Dan begeven haar krachten haar en zij zoekt steun tegen de muur. Doch reeds omklemmen een paar sterke armen haar. Zij wordt bijna opgetild en slaat haar armen om zijn hals terwijl een wilde vreugde zich van haar meester maakt. Als een klein meisje verbergt ze haar gezichtje tegen zijn schouder en hoort als van heel ver een stem, de stem waarnaar zij al deze jaren zo wanhopig heeft verlangd: „Winonah....! Ja, ik ben het....!"

De kaarsen op de kandelaar zijn een heel stuk verder gebrand, wanneer Eric eindelijk zijn vrouw op een afstand houdt. „Laat me je nog eens goed bekijken," zegt hij lachend „Winonah, het is bijna niet te geloven dat je hier werkelijk bent! Na zeven jaren ... En je ziet er nog net zo uit als vroeger." „Jij ook," zegt ze stralend. „O Eric, je weet niet hoe wanhopig ik naar je heb verlangd, al die tijd." „Ik ook" De Noorman kijkt haar lachend aan. „Het was een lange tijd," zegt hij opgeruimd. „Maar nu zijn we weer bij elkaar En ik beloof je dat we de nodige opruiming in de burcht en het rijk zullen gaan houden. Terwijl ik hierheen trok ben ik zo'n beetje te weten gekomen wat er tijdens mijn afwezigheid is voorgevallen Er is heel veel veranderd ..."
Ze werpt hem een trotse blik toe „Heel veel. Maar weet je alles? Ik denk het niet. Er is nog een verandering waarvan je onmogelijk op de hoogte kunt zijn. Een speciale verrassing voor jou!" Lachend grijpt ze hem bij de hand en voert hem mee naar het slaapvertrek van Erwin. Alle angst voor Lauri is thans verdwenen. Eric is hier en ze heeft een rotsvast vertrouwen dat hij kans zal zien alles ten goede te doen keren De Noorman begrijpt dat zij hem verrassen wil met zijn zoon, niet wetend dat hij Erwin reeds eerder, in de tuin, heeft ontmoet. Ze is zo opgetogen, dat hij haar plezier niet wil bederven, en daarom volgt hij lachend, voorwendend, dat hij ontzaglijk nieuwsgierig is. Opgewekt vraagt hij zich af hoe zijn zoon er wel uit zal zien als hij slaapt.
Winonah opent de deur. „Nu moet je even niet kijken," zegt ze kinderlijk „Ik zal wel zeggen wanneer je binnen mag gaan." Gehoorzaam wendt hij z'n blik af, terwijl Winonah's ogen naar het kleine bed glijden, nu ze de gordijnen openschuift. Plotseling blijft ze bewegingloos staan Een gil ontsnapt haar lippen. Een dodelijke angst tekent zich af op haar gezichtje.
„Eric!" hijgt ze gesmoord. „Oh Eric!.... Snel! We zijn te laat....!"

Wanhopig ijlt Winonah op het kinderbed toe. De Noorman is vlak naast haar. Bijna gelijktijdig bereiken ze het ledikantje.... Het is leeg! Beiden staren bewegingloos naar het omwoelde beddegoed, terwijl hun gedachten zich bezighouden met een enkele vraag: Waar is Erwin!!! Winonah is de eerste die zich omdraait en het gezicht in de handen verbergt. In het doodstille vertrek klinkt haar gesmoord snikken. Behoedzaam komt Eric naast haar staan en trekt haar troostend naar zich toe. Wat dit voor hem betekent na al die jaren zal nooit volledig kunnen worden verteld. Het is sterker dan verdriet, norser dan woede. Een machteloos gevoel van verslagenheid spreidt zich als een floers over z'n denken. Zijn zoon! Hij herinnert zich hoe vrolijk het kind lachte toen zij samen in de tuin speelden. En nu? Op de grond vindt zijn blik alleen maar enkele stukken speelgoed; als symbolen van een spel dat plotseling afgebroken is. Zwijgend kijkt hij er naar. Hoe kan Erwin zo maar, zonder enig spoor, zijn verdwenen? „Het moet Lauri zijn," snikt Winonah. „Hij zei al dat hij Erwin morgenochtend wilde meenemen. Natuurlijk is hij teruggekomen om hem verraderlijk te ontvoeren." Eric schudt nadenkend het hoofd. Zoiets lijkt hem niets voor Lauri. Voor zover hij de magiër kent maakt deze zijn plannen vooruit en wijkt daar zo goed als nooit van af. „Misschien is er een andere oorzaak," zegt hij. „Ik weet het niet...."

Wat hij evenmin weet is, dat op dat ogenblik de zwarte gestalte van Lauri plotseling bij de deur zijn pas inhoudt. De magiër is teruggekeerd om nog enkele dingen met Winonah te bespreken, doch de onverwachte mannenstem doet hem aarzelen. Vooral wanneer hij de stem herkent.... „Eric!" mompelt hij verbaasd. „Hoe is dat mogelijk!" Even staat hij in beraad. „Hoe hij hier komt is minder belangrijk. Dat hoor ik later wel. Allereerst komt het er thans op aan maatregelen te treffen!" En, zich omwendend, sluipt hij geruisloos terug, terwijl een onheilspellende glimlach zijn gelaat een nog dreigender uitdrukking geeft....

Onhoorbaar sluipt Lauri het vertrek uit en snel daalt hij de stenen trappen af. Zijn hersens werken koortsachtig snel en hij heeft zijn plan uitgewerkt nog eer hij een der wachters aan de voet van de trap ontdekt en de man een wenk geeft nader te treden. „Verzamel een troepje mannen en omsingel zo snel je kunt het slaapvertrek van de jonge prins!" beveelt hij haastig. De krijger spoedt zich heen en de magiër keert terug naar het vertrek waar Eric en Winonah in dodelijke onzekerheid omtrent het lot van de kleine Erwin verkeren. „Ik geloof niet dat Lauri hem ontvoerd heeft," hoort de magiër Eric zeggen. „Heb je opgelet dat het bed zo goed als onbeslapen is en dat Erwin's kleren weg zijn. Het ziet er eerder naar uit of hij uit eigen beweging is weggegaan. Het lijkt me eigenlijk voor de hand liggend dat de jongen er stilletjes vandoor is gegaan." Ondanks alles klinkt er een toon van trots over de onafhankelijkheid van zijn zoon door in zijn stem. „Ik moet hem gaan zoeken, Winonah! Lauri kan wachten!" „Dat waag ik te betwijfelen, heer Eric," klinkt de spottende stem van de magiër, terwijl hij het gordijn terzijde schuift. „Lauri heeft nimmer van wachten gehouden." Nu komt het er op aan hem in dit vertrek vast te houden tot zijn krijgers hun opdracht hebben uitgevoerd. Winonah deinst met een zachte kreet achteruit. Doch Eric's hand vliegt naar zijn zwaard en terwijl hij op de ander toespringt bijt hij hem toe: „Zoals je wilt, magiër! Trek je zwaard! Na alles wat er gebeurd is verlang ik er naar onze rekening te vereffenen!" „Beheers uzelf, heer Eric! Kent ge mij dan nog zo slecht om niet te weten dat het nutteloos is z'n zwaard op te heffen tegen Lauri de magiër? Steek dat zwaard in de schede en laat ons spreken!" Maar in de korte stilte, welke er na zijn woorden valt, vernemen de uiterst gevoelige oren van de magiër het gerucht van zachte voetstappen, die van alle zijden nader sluipen.

„Wat valt er tussen ons nog te spreken .. !" roept Eric driftig uit. „Hebt ge niet tijdens mijn afwezigheid mijn rijk gestolen! Mijn vrouw als een gevangene behandeld! Mijn zoon van mij trachten te vervreemden!" Doch deze woorden doen Lauri slechts boosaardig grinniken. Hij legt zich er op toe dit gesprek zo lang mogelijk te laten duren. „Wel, was onze afspraak niet dat ge uw zoon na zijn zevende jaar aan mij af zoudt staan indien ge niet binnen twee jaar terugkeerde met een scheepslading goud heer Eric?" klinkt zijn spottend verweer. „Je liegt!" schreeuwt Eric woedend. „Dat is onze afspraak nimmer geweest. Gij hebt mij voor de keus gesteld, òf mijn zoon opgeven òf het goud halen. Toen ik het laatste koos is er over geen termijn gesproken!" „Het zij zo," zegt Lauri ontwijkend „praten wij daar later over! Doch ge wilt toch niet ontkennen dat ik volkomen in mijn recht ben te handelen zo mij goeddunkt nu ge uw deel van de overeenkomst te niet hebt gedaan en zonder goud naar huis terugkeert ..." „Dat goud heb ik meegebracht!" verklaart Eric razend. „Baldon heeft het mij weten te ontfutselen, maar lang zal hij daar geen voordeel van hebben. Ik vind een manier om mijn goud uit zijn handen te krijgen! En dan staan wij met open vizier tegenover elkaar, Lauri!" Hij begrijpt niet waarom er eensklaps een grijns om de lippen van de magier trekt. Op de plaats waar Lauri staat kan hij de deur in het oog houden en alles lijkt hem naar wens te gaan. Nog even en....

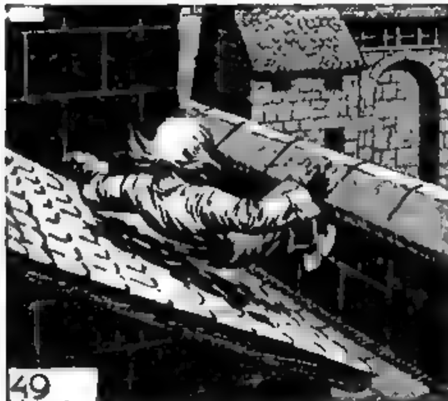
„Antwoord!" eist Eric driftig. „Wat hebt ge hierop te zeggen, heer Lauri ...?" „Dit ..." begint de magiër, een handgebaar makend. Op hetzelfde moment slaakt Winonah een waarschuwende kreet. Twee, drie krijgers springen met getrokken zwaard vanachter het gordijn te voorschijn. En terwijl de Noorman met een ruk zijn blik wendt, beseft hij met koude zekerheid dat hij in een val is gelokt....

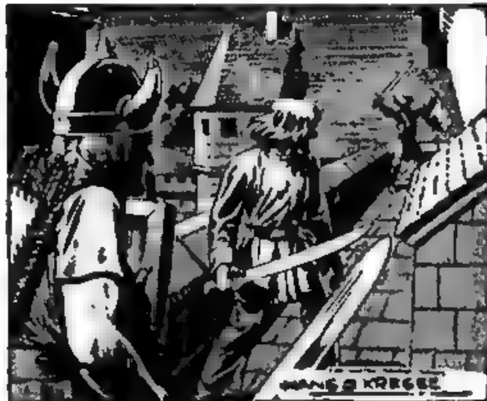

„Grijpt hem, mannen!" gilt de magiër met overslaande stem en van alle zijden storten de krijgers zich op de Noorman. Zo snel en onverhoeds vindt de aanval plaats, dat Eric nauwelijks tijd heeft zich om te draaien, laat staan zijn zwaard te trekken. Eric handelt razend snel. Slechts één ding blijft hem nog over en daar maakt hij onmiddellijk gebruik van! Zijn rechtervoet schiet naar voren en trapt met alle macht tegen het schild van de voorste krijger, die met opgeheven zwaard op hem toestormt. Het schild schiet omhoog en de ijzerbeslagen hoek slaat met een harde klap tegen de kin van zijn eerste aanvaller. De man geeft een schreeuw en wankelt. Nog eer hij in elkaar is kunnen zakken heeft de Noorman hem reeds aangegrepen. Het komt er allereerst op aan ruimte te maken, denkt hij grimmig de man hoog boven zijn hoofd heffend. Dan slingert hij het lichaam van zijn vijand de aanstormende krijgers tegen.... Er ontstaat een heftige verwarring. Enkele mannen wankelen, anderen worden plotseling geremd in hun vaart. „Vooruit!" schreeuwt Lauri. „Valt aan, mannen! Maakt hem onschadelijk! Een helm vol goud voor hem, die de Noorman velt!" „Je taxeert me te laag, Lauri," mompelt Eric met galgenhumor. Zijn scherpe ogen flitsen over het vertrek, terwijl hij haastig terugwijkt. Plotseling ziet hij de uitweg; en nog voor de mannen geheel van hun verwarring bekomen zijn zien zij de Noorman met een paar katachtige sprongen op het open venster in de zijmuur toespringen. Wat zich achter het venster bevindt weet Eric niet, doch er is geen ogenblik meer te verliezen. „Eerst ga ik Erwin zoeken — dan rekenen wij wel met elkaar af, Lauri!" Het volgend ogenblik is hij door de vensteropening verdwenen. „Hem na, mannen!" schreeuwt Lauri. „Laat hem niet ontgaan! Twee helmen vol goud voor de man die Eric voor mij brengt — dood of levend...."

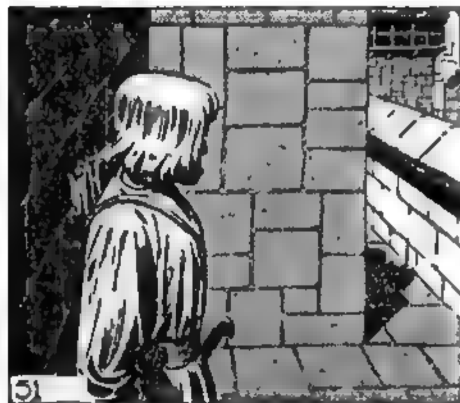
Het raam, waardoor Eric een uitweg zocht, kwam uit op een schuinaflopend dak. Zo groot was de snelheid van zijn sprong, dat hij geen kans zag zich vast te grijpen. Uit het raam achter hem steeg een verward geschreeuw van mannenstemmen op, terwijl hij met steeds toenemende snelheid omlaag gleed. Hij zag enkele donkere vormen langs flitsen. Tot het dak plotseling onder hem scheen weg te zinken en hij met een doffe slag neersloeg op het stenen plaveisel van een smalle gaanderij, niet in staat zich te bewegen.. . Alles bleef een ogenblik doodstil. Toen verscheen er plotseling een schaduw op de hoek van de stormgang, een donkere gestalte, wiens blik zoekend rondging. Het doorbrekend licht van de maan glinsterde in een helm en deed de figuur beter uitkomen. Eén van de wachtposten was opgeschrikt door het geluid van Eric's val en ging op onderzoek uit .. De blikken van de krijger vonden de Noorman, juist toen deze moeilijk het hoofd ophief. Met een ruk trok de wachter zijn zwaard. „Wat doet ge hier? Wat hebt ge hier te zoeken....” De man scheen geen bijzondere argwaan te hebben. Misschien hield hij de ander voor een der krijgers van Lauri. Doch de Noorman besefte dat het slechts een kwestie van ogenblikken was. Zo snel hij kon krabbelde hij overeind. De man scheen nu ook zijn aarzeling overwonnen te hebben want zijn toon was veel dreigender toen hij beval: ‚Halt! Geen beweging! Ge zijt mijn gevangene!” Een krijger, dacht Eric en trok zijn zwaard. Met hem zou hij het wel klaarspelen. Maar snel, vóór de anderen.... Een schelle stem onderbrak de draad van z'n gedachten. „Daar! Daar!” kreet een rauwe stem en zich omwendend zag Eric de eerste van Lauri's krijgers verschijnen. Zij hadden zijn spoor gevonden. En ingesloten tussen twee partijen, zat hij als een rat in de klem....

Er is geen ogenblik te verliezen. Laurits krijgers stormen de gaanderij op, terwijl de wachtpost zijn zwaard opheft. De hersens van de Noorman werken razend snel. Lenig cirkelend slaat Eric de wachtpost met zijn zwaard tegen de slaap. Nog vóór de man geheel ineengezakt is, heeft de Noorman zich over hem heengebogen en ontneemt hem zijn boog en pijlenkoker. Alleen deze wapens kunnen dienst bewijzen om aanvallers op een afstand te houden. Hij ziet hen naderen, hun wapens opgeheven. „Grijpt hem" schreeuwt de voorste. Eén tegen velen. Welke kansen heeft de man die thans koelbloedig een pijl op de boog legt tegen hen? Eric neemt nauwelijks tijd om te richten. De voorste aanvaller is nog geen tien passen van hem verwijderd. „Grijpt hem ...." De kreet smoort plotseling wanneer de eerste pijl hem tegensuist. Als een blok valt de krijger voorover. „Kom hem maar halen ...." mompelt de Noorman, een nieuwe pijl op de pees plaatsend. De val van hun kameraad heeft de mannen plotseling gestuit in hun stormloop. En wanneer een nieuw schot de tweede velt worden zij door schrik bevangen. Langzaam terugwijkend vuurt Eric pijl na pijl op hen af. Doch tegelijkertijd overlegt hij met zichzelf hoe hij het best uit zijn netelige toestand kan komen .... Hij heeft reeds opgemerkt, dat de gaanderij met twee scherpe hoeken op het hoofdgebouw aansluit. Twee hoeken .... Zou het mogelijk zijn ....? Op dat ogenblik wendt de horde zich om en vlucht in paniek voor de moordende pijlen. Daarop heeft hij gewacht. De Noorman rent haastig naar de andere uitgang der gaanderij. Zijn hand aan de boog en zijn blik gericht op de zijde waaruit de nieuwe aanval kan plaats vinden, trekt hij zich terug. Zo gespannen is zijn aandacht dat hij niet de wachter opmerkt die zich achter de uitbouw van een schoorsteen heeft teruggetrokken. Met een dreigend gebaar heft de man zijn strijdbijl op....

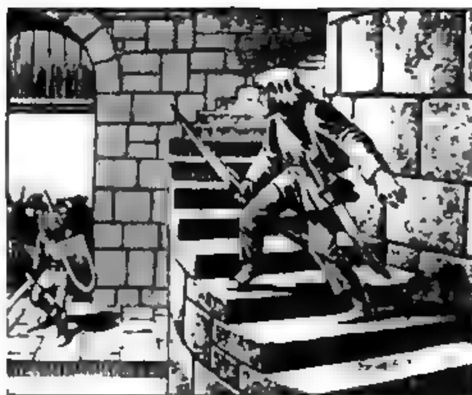

Voorzichtig sluipt Eric de gaanderij af. Alleen daarlangs kan hij wegkomen. Toch, ondanks de haast, blijft hij een ogenblik staan voor het uitspringende muurstuk van de schoorsteen, en luistert scherp. Hij weet dat het minste risico hem thans noodlottig zal worden. Zoekend tast zijn blik een ogenblik rond.... Het maanlicht tekent scherpe schaduwen over de stenen wallen. Schaduw...! Wat betekent die kleine slagschaduw daar vlak voor hem? Meteen drukt de Noorman zich dicht tegen de muur. In de raadselachtige schaduw heeft hij vaag de omtrekken van een man herkend, die aan de andere zijde van de muur zijn komst afwacht — zijn strijdbijl opgeheven. Er is geen andere uitweg. Hij moet hierlangs om de andere vleugel van de burcht te bereiken. Maar hoe? Even overlegt Eric met zichzelf. Onrustig kijkt hij om zich heen. Tot eensklaps een spottend glimlachje zijn mondhoeken plooit. Snel legt hij zijn boog neer. De krijger aan de andere zijde houdt opmerkzaam de doorgang in het oog. Maar wat hij niet opmerkt is de schim, die zich aan de bovenrand van de schoorsteen optrekt. Het enige wat hij bemerkt is een onbekende kracht, welke plotseling zijn helm over z'n ogen drukt. De man begint als een dolzinnige met zijn bijl om zich heen te zwaaien. Tot een goedgerichte vuistslag daaraan een einde maakt. En voor de krijger stil ligt, heeft de Noorman zich weer laten zakken, grist z'n boog op en rent met lange sprongen naar de deur aan het einde van de gaanderij. Achter hem heeft de andere troep zijn spoor hervonden. Wild trapt de Noorman de deur open. Dan deinst hij verschrikt terug. Suizend slaat een pijl vlak voor zijn gelaat in het hout, terwijl uit de schemerige gang een aantal krijgers schreeuwend op hem toerent. Ook hier is men op hem voorbereid. En terwijl hij de soldaten ziet toestormen, vraagt Eric zich af wat hij nu moet doen.

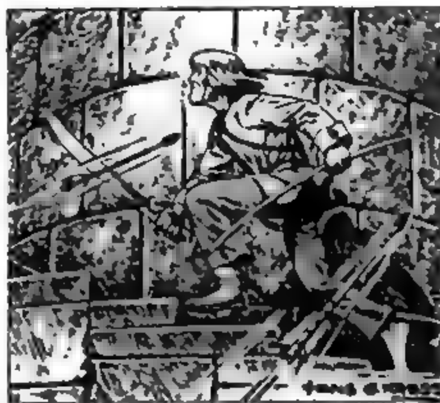

De gang door of terug naar de gaanderij? Alleen door de burcht kan hij de trappen bereiken, welke naar buiten voeren, alleen langs die weg is er een kans te ontkomen. Hij stormt naar voren. Met enkele sprongen is hij de soldaten voorbij. Enkele pijlen snorren langs hem heen. Aangevuurd door hun aanvoerder zetten de krijgers de achtervolging in. Doch de Noorman is sneller. Terwijl hij de wenteltrap afrent, smelten boven hem verwarde uitroepen en het gekletter van uitrustingen en wapens samen tot één dreigend gedruis. Het jaagt hem op tot groter spoed. Onder hem ziet hij de reusachtige hal, waaruit de grote deuren naar buiten leiden. Daar ligt de weg naar de vrijheid. Met drie treden tegelijk springt Eric de trap af, tot hij plotseling verstart. Want krakend vliegen de deuren open. Onder luid geschreeuw stormt een drom nieuwe aanvallers de hal in. En wanhopig beseft de Noorman dat ook deze uitweg hem wordt afgesneden — nog voor de eerste krijger meer dan tien passen is genaderd heeft Eric zijn boog reeds omhoog gebracht. Het zoemen van de pees valt practisch samen met de hoge kreet van de neerstortende man. Een tweede stormt toe, zijn makkers aanvurend. Doch een nieuwe pijl treft hem. Dit doet de anderen terugdeinzen. Dat alles heeft zich in enkele minuten voltrokken. Opnieuw richt Eric zijn boog. Hij moet hen op een afstand houden, terwijl zijn hersens koortsachtig naar een nieuwe oplossing zoeken. Veel tijd om daarover na te denken wordt hem overigens niet gegund. Boven aan de trap schitteren plotseling zwaarden en een ogenblik later duiken de soldaten, die hij zoëven is weten voor te blijven, dreigend boven hem op. „Opnieuw ingesloten!" flitst het door Eric heen.

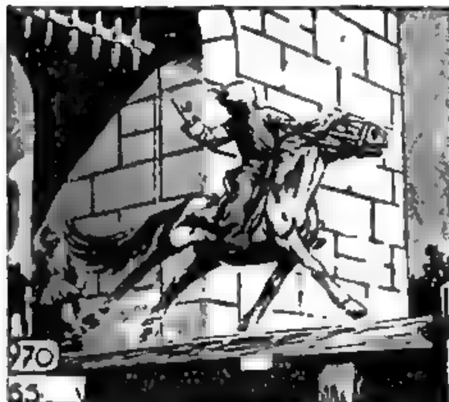
Zodra Eric de nieuwe tegenstanders langs de trap omlaag ziet stormen beseft hij met angstige scherpte, dat zijn enige kans er uit bestaat zijn aanvallers een splinter van een seconde voor te komen. Hij moet met deze nieuwe aanval afrekenen eer de krijgers in de hal de kans krijgen hem in de rug aan te grijpen. Lukt dat niet ... Ingesloten tussen de twee reeksen zwaarden maakt hij zich geen illusies wat zijn lot zal zijn! Reeds heeft de voorste soldaat hem bijna bereikt. Het wapen van de Noorman flitst uit de schede. Driftig pareert hij de eerste slag. Zijn zwaard schampt langs het andere lemmet om dan meteen omlaag te schieten. Met de platte kant beukt Eric de andere op de tenen. De man slaakt een kreet van pijn, die echter meteen versmoort als een nieuwe slag van de Noorman, geplaatst op het ogenblik dat de man zich blootgeeft, hem onschadelijk maakt. Eric heeft nauwelijks tijd om uit te wijken voor de nieuwe stoot, welke de tweede soldaat hem denkt toe te brengen. De krijger heeft al zijn kracht achter de slag gezet, nu hij geen weerstand ontmoet wankelt hij, verliest het evenwicht, struikelt naar voren. Reeds is de Noorman twee treden omhoog gesprongen en een forse ruk werpt de man omlaag, de krijgers in de hal tegemoet, die nu van alle kanten aanstormen. Zij hebben gebruik gemaakt van het ogenblik dat de Noorman nodig heeft gehad om zich van zijn andere tegenstanders te ontdoen. Eric ziet hen komen en beseft dat ieder verzet hier verder nutteloos is. Slechts één uitweg is nog open. En terwijl de eerste pijlen al om hem heen gonzen keert hij zich om en rent terug, de trappen op naar boven....

Eric heeft een voordeel boven zijn achtervolgers: hij is alleen. Als zij zich op de trap verdringen heeft hij de bovenverdieping van de burcht reeds bereikt. En als de eersten aan het einde van het trapportaal verschijnen, liggen de gangen verlaten voor hen. Woedend beginnen zij de bovenverdieping af te zoeken. Doch zij bemerken de stille schim niet op, die, steeds dekking zoekend, in de richting van de verdedigingsgang ijlt. Vanuit deze gang is het wellicht mogelijk de hoofdpoort te bereiken. Een geringe kans ... maar in deze wanhopige situatie grijpt hij iedere mogelijkheid aan. Als hij de verdedigingsgang bereikt, haalt hij verlicht adem. Eric spoedt zich naar de toren, waarop de gang aansluit. Beneden in de verte ziet hij de poort, zijn enige kans op leven. Vanaf de toren moet een trap naar de binnenhof leiden. En bij de poort ziet hij maar enkele wachters. Zijn hoop begint te herleven.... Doch juist als hij de toren bereikt ziet hij een soldaat de binnenplaats oprennen. „Sluit de poort!" schreeuwt deze. „Bevel van heer Lauri! Er is een schurk in de burcht doorgedrongen! Niemand mag vertrekken. Haastig geven de wachters aan dit bevel gevolg. Eric voelt zich de moed ontzinken. Zal deze kans waardeloos blijken op het laatste moment? Er is geen enkele andere uitweg meer. Geen enkele ... ? Plotseling valt zijn oog op een paard onder hem. Tijd om na te denken is er niet. Hier valt slechts roekeloos alles op één kaart te wedden. Zonder aarzelen slingert Eric zich over de balustrade en springt ... Een angstig geschreeuw gaat op onder de wachters ... als zij eensklaps een zwarte gestalte op het paard zien neersuizen. Het dier hinnikt wild en springt naar voren. Doch ijzeren vuisten hebben reeds de toom gegrepen en met al zijn kracht ment Eric het dolgeworden paard in de richting van de poort, die zich langzaam, tergend langzaam, sluit....

Achter Eric stormt een aantal krijgers de binnenhof op. Maar de Noorman heeft het paard nu geheel in z'n macht gekregen. De man bij de poort doet alles wat hij kan om het ijzeren valhek zo snel mogelijk te laten zakken, doch reeds snelt het briesende dier hem voorbij. Als Eric onder de punten doorglipt en de hoeven van zijn paard op de slotbrug hoort daveren, zucht hij opgelucht. Hij maakt een spottend afscheidsgebaar naar de poortwachters. Het volgend ogenblik zijn ros en ruiter in de duisternis verdwenen. De krijgers op de binnenhof aarzelen geen ogenblik. Paarden worden aangebracht en snel slingeren zij zich op de ruggen der dieren. Dan trekt de aanvoerder zijn zwaard en schreeuwt: „Achter hem aan, mannen! Denkt aan de helm vol goud, welke heer Lauri op het hoofd van deze ellendeling heeft gesteld!" Onder donderend gedreun stuiven een paar dozijn ruiters de brug over, het duister in. Vanuit een venster van de bovenverdieping heeft Lauri zijn mannen gadegeslagen. Nu hij de ontembare achtervolging ziet glimlacht hij goedkeurend. „Zij zullen niet rusten eer ze je in handen hebben, Eric!" mompelt hij. „Ik ken mijn mannen. Voor goud zouden ze voor me naar de hel rijden!" Even staat de magiër in gedachten verzonken. Zijn plannen schijnen te lukken. Eric zal binnen enkele uren onschadelijk zijn gemaakt. Hechter dan ooit houdt hij het rijk in z'n macht. Maar hij moet denken aan de woorden, welke de Noorman hem toevoegde: „Het goud is bij Baldon." Ook op dat punt is Eric dus door een tegenstander verslagen. Misschien zal het verstandig zijn, wanneer ik contact opneem met de roofridder. Een scheepslading goud is altijd een kleine opoffering waard . . ." Langzaam loopt hij op het vuur toe en werpt enkele korrels van een vreemd poeder in de vlammen, terwijl zijn lippen onverstaanbare woorden mompelen. Plotseling spelen vreemde, grillige tinten door de vuurgloed. Een dichte, witte damp stijgt op en omhult de magiër volkomen.

In de sombere hal van zijn burcht, hoog in het Noorden, zit Baldon stil voor het vuur. Op de achtergrond staan enkele krijgers. Doch zij dienen meer als voorzorg. Hun diensten heeft de roofridder niet nodig op het ogenblik. Zijn voornemen is geslaagd en in zijn kelders ligt het goud opgestapeld waar Eric en hij elkaar zo hevig en aanhoudend om hebben bevochten. Soms vragen zelfs de geharde krijgers zich af, of de man voor het vuur niet in de vlammen de bleke trekken moet zien van de ongelukkige slachtoffers, welke hij verraderlijk uit de weg ruimde om het goud te bemachtigen . . . Baldon zelf denkt daar niet aan. Hij geniet van zijn triomf en steeds weer als hij aan de vernedering denkt welke de Noorman op dit moment moet ondervinden, speelt een voldaan glimlachje om zijn lippen. Achteloos trapt hij een uitvallend brok hout in het vuur terug. Plotseling deinst hij verschrikt achteruit, terwijl ook de krijgers een kreet van schrik niet kunnen onderdrukken. Een vreemde witte damp stijgt eensklaps uit de vlammen op en een ijskoude tocht strijkt langs hen heen. Gillend vluchten de wachters weg. Koud zweet parelt op Baldon's voorhoofd. Vaag meent hij een vorm in de damp te onderscheiden, die langzaam nader treedt. Dan wendt hij kreunend het hoofd af en verbergt het in de handen. Doch een stem dwingt hem op te kijken, die spottend zegt: „Goeden avond, heer Baldon." „Lauri," hijgt de roofridder, half oprijzend. „Lauri de magiër. Wat wenst ge hier . . . ?" Lauri werpt hem een doordringende blik toe. Grillige lichtstrepen verlichten zijn gestalte en zijn lang, bleek gelaat. „Ik kom u een bezoek brengen, heer Baldon. Het is nodig dat gij en ik eens met elkaar spreken . . . !"

Een ogenblik kijken Lauri en de roofridder elkander zwijgend aan. Doch de laatste heeft nu zijn zelfbeheersing teruggevonden en hij vraagt „Ge wenst mij te spreken? Wel heer Lauri, wat is de reden daartoe?" „Eric!" Lauri's lippen bewegen zich nauwelijks. Hij ziet hoe Baldon onwillekeurig een stap achteruit doet en de magiër glimlacht koud. De angst die de ander nog steeds voor Eric koestert past juist in zijn berekeningen. „Wij streven beiden hetzelfde doel na, heer Baldon!" zegt de magiër langzaam. „Wij wensen, elk voor eigen belang, dat de macht in dit rijk onder geen voorwaarde aan Eric of aan Winonah of de jonge prins Erwin terugkeert. Het zou dwaasheid zijn dat te ontkennen. En gij zijt geen dwaas, Baldon. Integendeel! Wie zou eigenlijk beter in staat zijn dit rijk te besturen volgens onze beginselen dan gij?" Tot zijn genoegen ziet Lauri hoe er een begerige uitdrukking in Baldon's ogen verschijnt. „Ge beschikt nog steeds over het goud van de Noorman, nietwaar?" vraagt hij achteloos. „Dat zijn uw zaken niet!" gromt Baldon argwanend. „Maar het zouden mijn zaken kunnen worden. Zoudt ge genegen zijn op een voorstel in te gaan, wanneer er iets anders tegenover stond, laat ons zeggen de heerschappij over dit rijk der Noren?" „Dat hangt er van af!" antwoordt Baldon sluw. „Waarin bestaat uw voorstel?" „Dat zult ge later wel horen!" De magiër treedt terug naar het vuur en strooit enige korrels in de vlammen. „Voor het ogenblik is het voldoende, dat ge er in beginsel iets voor voelt met mij samen te werken. De rest komt later. Denk over mijn woorden na, heer Baldon. Tot weerziens!" Een dichte, witte rook stijgt uit de vlammen op en omhult Lauri. Zijn lange gestalte schijnt er mee te versmelten. Dan trekt de rook op en de verbaasde Baldon ziet niemand meer. Maar op hetzelfde ogenblik ziet in Eric's burcht Winonah een donkere gestalte plotseling voor de vuurhaard opduiken. „Wat gebeurt er met mijn echtgenoot? Waar is Eric?" hijgt ze dodelijk ongerust. De zwarte gestalte voor het vuur maakt een spottend gebaar. „Ik vrees voor u, dat mijn mannen uw gemaal reeds achterhaald hebben, koningin Winonah....!"

Inmiddels jaagt Eric voort door de nacht. Dwars door het geboomte, dat de burcht omringt, kiest hij zijn weg. Het is een prachtige, heldere nacht. Over de toppen der heuvels legt het maanlicht zijn koele glans. Doch hoewel hem dit helpt om sneller vooruit te komen zou de Noorman toch alles willen geven voor een stikdonkere, zwaarbewolkte hemel. Want achter hem, als een dreigende echo van zijn eigen hoefslagen klinkt het paardengetrappel van zijn achtervolgers...... En uit bittere ervaring weet Eric dat het onnoemelijk veel moeite zal kosten hen in een klare nacht als deze af te schudden...... Met zachte kreten drijft Eric z'n rijdier tot het uiterste op. „Ik moet een poging wagen om hen kwijt te raken, ouwe jongen," prevelt hij, het paard zacht op de hals kloppend. „Lang hou jij deze jacht niet meer vol en ik voel er niets voor jou voor die kerels dood te jagen." Op dat ogenblik wijken de bomen eensklaps uiteen om een kleine bosweide te vormen. Meteen ziet de Noorman een kans. Snel laat hij het dier zwenken naar een scherpe uitloper van het tegenoverliggende woud. „Als ze in het halfdonker hier nog een spoor kunnen vinden zijn ze handiger dan ik vermoed," mompelt Eric. „En om het hun nog wat moeilijker te maken gaan wij uit elkaar, jongen." Door omzichtig zijn weg te kiezen laat hij practisch geen spoor na. Het is doodstil onder de hoge bomen. Zijn Lauria's mannen het spoor bijster geworden? Nergens doet enig geluid de aanwezigheid van een mens vermoeden, maar toch voelt hij zich niet rustig. Hij heeft het onbestemde gevoel dat hij niet alleen is. Wanneer boven hem eensklaps de sinistere roep van een hoornuil opklinkt, blijft de Noorman, gedreven door een onberedeneerbaar voorgevoel, staan. Van veraf wordt de kreet beantwoord, als zat daar een andere vogel. Er is iets vreemds aan die roep van de beide vogels, dat Eric onmogelijk thuis kan brengen. Zoekend kijkt hij rond. Maar zelfs hij ziet de zwarte krijgersfiguur niet, die hoog boven hem tussen de takken verborgen zit.

Wanneer de roep van de hoornuil voor de tweede maal weerklinkt, stijgt Eric's argwaan. Wat houdt zich schuil achter deze sombere kreet? Doch een verwijderd gekraak doet hem eensklaps de geheimzinnige schreeuw volkomen vergeten. Donkere gestalten duiken daarginds tussen de bomen op. Mannenstemmen schreeuwen elkaar toe de varens nauwkeurig te doorzoeken. „Lauri's krijgers!" flitst het door Eric heen, terwijl zijn ogen wanhopig een uitweg zoeken. Zo onverwacht zijn zijn achtervolgers verschenen dat er geen tijd meer is ongezien te verdwijnen. Roerloos, iedere beweging vermijdend, ziet hij hen naderkomen. Het hart hamert hem in de keel. Dit is zijn enige kans om ontdekking te voorkomen. Zal de oude natuurregel die zegt dat het onbeweeglijke niet opvalt, ook ditmaal opgaan? Het schijnt zo. De roerloze gestalte, die hen met ingehouden adem voorbij ziet trekken, zien zij over het hoofd. Toch lijkt het Eric een eeuwigheid toe eer de laatste krijger weer tussen de stammen is verdwenen. Maar nauwelijks is dat ook gebeurd of de Noorman draait zich om en vlucht onhoorbaar verder. Deze vlucht wordt hem noodlottig. Voortijlend neemt de Noorman aan weerszijden gekraak in het struikgewas waar. Ruwe stemmen schreeuwen elkaar hun bevindingen toe. Zij schijnen in een halve boog rondom hem voort te gaan. En in dat geval kan het nog slechts een kwestie van tijd zijn, of.... In de verte onderscheidt hij een krijger die triomfantelijk in zijn richting duidt. Ontdekt! Met een ruk wendt hij zich om en snelt terug. Maar ditmaal heeft vluchten geen zin meer. „Omcirkelt hem, mannen!" hoort Eric de aanvoerder schreeuwen. „Hij is ons!" Koelbloedig blijft de Noorman staan. Overal stuit zijn blik op de brede schilden zijner achtervolgers. „Kom me maar halen!" schreeuwt hij kalm terug, wanneer de aanvoerder hem oproept zich over te geven. Wellicht heeft het noodlot deze maanovergoten plek in het woud voor hem uitgezocht om te sterven. Maar dan zal dit laatste gevecht tevens zijn grootste zijn!

„Valt aan!" schreeuwt de aanvoerder. „Maakt hem af, mannen! Ditmaal kan hij ons niet ontkomen." Maar zijn krijgers hebben geen aansporing nodig. Van alle zijden storten zij zich naar voren. Eén zwaard tegen vele. De uitslag kan niet onzeker zijn. Eric verdedigt zich wanhopig. Stap voor stap wordt hij teruggedrongen. Maar hij zal deze horde tonen hoe een edelman weet te sterven, eenzaam, doch tot het laatste toe bereid z'n zwaard te kruisen met ieder die voor hem komt. „Dus dit is het einde," denkt hij enigszins bitter. „Daarvoor heeft de reis naar Noorwegen, de eindeloze reeks van avonturen, blijkbaar gediend. Om hier, in een donkere nacht, in een van mijn eigen wouden de dood te vinden." Hij heeft al zijn aandacht nodig om de slagen van zijn tegenstanders te pareren en ziet niet hoe de aanvoerder zijdelings nader sluipt, loerend op een kans om de beslissende slag toe te brengen. . . . Op dat ogenblik verneemt Eric plotseling weer de roep van de hoornuil, dezelfde kreet die hem reeds eerder heeft beziggehouden. Maar ditmaal klinkt de kreet zeer nabij. En hij is nog niet verstorven of een regen van pijlen stort onverwachts vanuit het bladerdak op Lauri's krijgers. De verwarring, welke deze spookachtige aanval uit het duister veroorzaakt is onbeschrijfelijk. De aanvoerder slaakt een doordringende gil als de eerste pijl hem doorboort. Andere krijgers rollen voorover in de vochtige varens. Boven hun hoofden davert een vurige krijgskreet op. De takken ritselen. Uit het lover springen dozijnen gestalten neer op de dodelijk beangstigde soldaten. Hun zwaarden liggen vast in de vuist. En zij springen toe als mannen, die door een hevige haat bezield worden. Eric kan zijn ogen nauwelijks geloven. Wie zijn deze mannen en waarom trachten zij hem te redden? Doch lang pijnigt hij zijn hersens niet met die vraag. Nu valt er maar één ding te doen. Met een vrolijke kreet heft de Noorman z'n zwaard en stort zich in het gevecht, dat thans met ongekende hevigheid tussen de maanverlichte stammen ontbrandt.

EEN WILDE STRIJD

Wanneer de Noorman het centrum van het gevecht bereikt, heeft hij reeds gelegenheid te over gehad om te zien dat zijn onbekende helpers ervaren krijgers zijn. Wild golft de strijd heen en weer over de kleine vlakte tussen de bomen. Het is een sinister gezicht, deze verbeten kamp van worstelende gestalten in het onwezenlijke schijnsel van de maan. Uit het strijdgewoel maakt zich eensklaps een krijger los, die met opgeheven zwaard op Eric toestormt. Handig ontwijkt Eric de slag, gelijktijdig uithalend voor een forse stoot. Tevergeefs tracht de aanvaller zich achter zijn schild te dekken. Zo hevig is de kracht waarmee Eric toestoot, dat zijn goed zwaard het schild versplintert. Als een levenloze massa stort de soldaat ter aarde. „Bravo!" Eric wendt het hoofd nog juist op tijd om de aanvoerder der vreemde redders langs hem te zien glippen, teneinde zijn wapen te kruisen met enige nieuwe tegenstanders. Even heeft hij het verbijsterende gevoel dat hij het gelaat van deze man kent. Maar reeds duiken twee nieuwe tegenstanders voor hem op. Met de voorste rekent hij snel af. Doch de tweede, die een meer ervaren zwaardvechter blijkt te zijn, is voorzichtiger. „Kom hierheen, vervloekte Noorman," sist hij tussen z'n tanden, zich in de richting der struiken terugtrekkend, waar het donkerder is. „Kom hierheen, opdat ik je kan doden...." „Je mond is groter dan je moed," spot Eric, een snelle uitval doend. De ander is een geroutineerd schermer, maar tegen de meester op het zwaard is hij niet opgewassen. Een ogenblik ketsen hun zwaarden. Dan flitst Eric's wapen licht over de bovenrand van het schild en zonder een kik te geven zakt de soldaat in elkaar. Eric richt zich op. Zijn ogen zwerven over het gevecht. Hij knikt goedkeurend als hij de behendigheid van de aanvoerder ziet. Tot hij plotseling zijn zwaard vaster omklemt. Achter de bevelhebber is 'n tweede soldaat geslopen, zijn wapen klaar voor de verraderlijke stoot. Er is geen moment te verliezen. Met een waarschuwende kreet op de lippen spant de Noorman zich voor de sprong....

Alles vindt plaats in enkele seconden. Reeds heft de sluipmoordenaar zijn wapen. Gewaarschuwd door Eric's kreet wendt de aanvoerder zich om. Te laat? Nee! Met een forse sprong heeft de Noorman zich tussen hem en de krijger geworpen. Zijn arm zwaait met alle kracht naar voren. Wanhopig tracht de soldaat de slag nog af te weren, doch het zwaard ontglipt reeds aan de machteloos geworden vuist . . . „Voor de tweede maal bravo!" lacht de aanvoerder, als Eric naast hem schuift. En nu hij de stem van zo nabij hoort heeft de Noorman nogmaals het gevoel deze man vroeger ontmoet te hebben. Maar waar ...? „Daar zou ik thans m'n hoofd niet over breken," raadt de aanvoerder grinnikend zijn gedachten. „Eerst moeten we Lauri's jachthonden uit elkaar slaan. Val aan, heer Eric!" Zij aan zij dringen zij naar voren, en hun voorbeeld zweept de mannen op tot een doldrieste stormloop. De laatste weerstanden worden gebroken. De uitslag is niet twijfelachtig meer. Terwijl hij toeziet hoe zij vluchten vraagt Eric zich af wie deze mannen toch zijn die met zoveel verbetenheid op de soldaten van de maglër aanvallen? Tot een plotselinge manestraal over het gelaat van de man naast hem de oplossing brengt. Want in die man herkent hij ineens de boer die hij eenmaal uit de handen van Lauri's mannen redde. En meteen klinken hem de laatste woorden weer in de oren, welke de man toen sprak: „Ik ga mij aansluiten bij de Lynx der Wouden ..." Dit moeten dus de mannen zijn, die zich bij deze gevreesde vrijheidsstrijder hebben aangesloten, liever dan langer onrecht van Lauri te dulden. Alles wordt hem duidelijk. Hartelijk begroet hij de boer, die hem op zijn verzoek naar de aanvoerder brengt. Deze geeft zijn mannen juist orders omtrent de achtervolging der uiteengeslagen krijgers, maar als hij Eric ziet naderen treedt hij op hem toe en drukt hem lachend de hand. Nu pas heeft de Noorman tijd aandachtig het gelaat van de Lynx der Wouden op te nemen. „Maar wij kennen elkaar!" roept hij dan uit. „Zijt gij niet....?" Hij aarzelt verrast.

„Inderdaad heer," vult de Lynx der Wouden aan, „ik ben de kasteelheer, die u eenmaal hielp in uw strijd tegen Omon, de valse koning. Het is lang geleden en ik ben er trots op dat ge me herkent." „Hoe zou ik niet een van mijn trouwste aanhangers herkennen?" klinkt Eric's antwoord warm. „En weer hebt ge ditmaal mijn zijde gekozen. Dit zal ik nimmer vergeten, Lynx." „Mijn mannen bemerkten dat een vluchteling door Lauri's bloedhonden werd achtervolgd. Het doet mij een onuitsprekelijk genoegen u hier in ons midden te mogen begroeten, koning Eric!" De laatste woorden heeft de Lynx der Wouden met stemverheffing gesproken en het is of er een schok gaat door de mannen die hem omringen. Nu pas beseffen zij wie er voor hen staat. Met grote ogen staart de boer de Noorman 'n ogenblik aan. „K-koning Eric. . ." mompelt hij. Dan laat hij zich eerbiedig op de knieën zinken. „Heer, had ik dit geweten toen gij mijn woning bezocht!" Maar hij wordt overstemd door het gejuich van de mannen. In een brede kring om Eric heengeschaard heffen zij hun zwaarden als om een eresaluut uit te brengen. „Voor het rijk der Noren en koning Eric!" schreeuwt de Lynx. „De dood aan Lauri!" Na de achtervolgingen en het verraad van Lauri en Baldon maakt een warme vreugde zich van Eric meester nu hij beseft dat niet iedereen hem ontrouw geworden is. Deze ruwe troep buiten de wet gestelden zijn hem tot het uiterste loyaal gebleven. Met een vriendelijk gebaar geeft hij de boer te kennen dat hij op moet staan en legt een hand op zijn schouder. „Mannen!" klinkt zijn heldere stem, „ik hoop het vertrouwen dat ge in mij hebt gesteld nimmer te beschamen. Voor het volk der Noren en koning Eric, was uw kreet. Welaan, wij zullen niet rusten voor wij ons rijk hebben vrijgevochten van Lauri's knevelarijen! De dood aan de Magier!" Dan treedt de Lynx der Wouden op de Noorman toe en zegt: „Uw zaak is de onze, heer! Daarom weet ik het verlangen van al mijn mannen uit te spreken wanneer ik u vraag: sluit u bij ons aan en leidt ons in de strijd. Wij kunnen ons geen beter aanvoerder wensen dan gij. . . .!"

Zodra de Lynx der Wouden is uitgesproken vallen zijn mannen hem van alle zijden bij. Doch Eric maakt een afwerend gebaar. „Graag zou ik aan uw verzoek gevolg geven. Maar eerst moet ik een persoonlijke aangelegenheid tot oplossing brengen. Daarna wil ik niets liever dan mij bij u aansluiten." Hij ziet dat de mannen enigszins verwonderd zijn en begrijpt dat een verklaring op zijn plaats is. „Evenals mijn vrouw was mijn zoontje in de macht van Lauri. Toen Erwin hoorde dat de magier hem mee wilde nemen naar zijn grotten, besloot hij blijkbaar te ontvluchten, en in de nacht heeft hij onopgemerkt de burcht verlaten. Ge begrijpt dat ik mij ernstig ongerust over hem maak. Het is nog maar een kind en de wouden zijn vol gevaren. Allereerst moet ik hem terugvinden en in veiligheid brengen." Hoewel Eric zich zoveel mogelijk beheerst, hebben de mannen toch de ondertoon van bezorgdheid in zijn stem vernomen. Zij knikken ernstig. De Lynx der Wouden werpt de Noorman echter een verraste blik toe. „Hoe oud is uw zoon? Hoe ziet hij er ongeveer uit?" Met enkele woorden beschrijft de Noorman het kind. „Hoe zo? Weet ge misschien ...?" „Het lijkt me dat het lot u gunstig is," zegt de aanvoerder. „Die beschrijving klopt volkomen met de jongen, die mijn mannen enkele uren geleden in het woud ontdekten." „Wat! Hebben ze Erwin gevonden?" „Niet gevonden! Zij riepen hem aan, maar hij vluchtte met een angstige kreet weg in de struiken en door de duisternis verloren zij zijn spoor. Het enige wat zij vonden was dit...." Hij wenkt de boer, die haastig nader treedt en de Noorman een klein voorwerp overhandigt. Eric herkent het direct. Het is het kleine, houten speelgoedzwaard van Erwin. ..! „Er is geen twijfel meer mogelijk," mompelt Eric. „Ge hebt mijn zoon gezien." Hij werpt een neerslachtige blik op het zwaardje en het is als ziet hij een ogenblik de kleine gestalte van zijn zoon angstig en moe door het reusachtige, duistere woud dwalen. „Erwin," denkt de Noorman moedeloos, „hoe moet ik je ooit weervinden....?"

Met het speelgoedzwaardje van zijn zoon in de hand staart Eric gedachtenloos voor zich uit. Hij ziet niet dat de aanvoerder een van zijn mannen een wenk geeft, waarop deze zich snel verwijdert. Het enige waar hij nog aan denken kan is Erwin. Nu zwerft zijn zoon alleen door de duisternis. En hij is te zeer vertrouwd met de onherbergzame wouden om ook maar een ogenblik de illusie te koesteren dat hij de jongen terug kan vinden . Geruststellend legt de aanvoerder een hand op Eric's arm „Wanhoop niet al te zeer, heer Er is nog een kans uw zoon terug te vinden Kijk....” Een vleugje hoop komt in Eric op als hij de krijger ziet terugkeren. Aan een leiband voert deze een schrander uitziende hond met zich mee. „Wolf is onze beste speurder,” zegt de Lynx. „Ik schenk hem u. Hij zal u zeker naar de kleine Erwin brengen.” Dankbaar neemt de Noorman de leiband van de krijger over. Hij aait het dier over de kop en spreekt het zachtjes toe en een kwartier later zijn man en hond de beste maatjes. „Ge schijnt een hondenkenner te zijn,” meent de aanvoerder verrast. „Over het algemeen is Wolf nog al eenkennig.” Eric antwoordt niet. Hij heeft zich gebukt en geeft de hond nu lucht aan het speelgoedzwaardje van Erwin. Direct trekt Wolf hem zeer doelbewust mee in een bepaalde richting. Hij heeft het spoor te pakken Eric wendt zich tot de aanvoerder. „Mijn weg ligt voor mij,” zegt hij „Heb dank voor alles wat ge voor mij deed. Zodra ik geslaagd ben keer ik terug. Welke plaats van samenkomst stelt ge voor?” „Laten wij elkander terugvinden bij deze beuk,” antwoordt de ander. „Over twee dagen zult ge ons hier weervinden.” Met een handdruk nemen de beide mannen afscheid. De boer en enkele anderen begeleiden de Noorman een eindweegs, tot zij op de plek komen waar de mannen Erwin hebben gezien. Ongeduldig rukt Wolf aan zijn halsband. Het spoor is vers. „Hier was de plaats waar wij de jongen in de struiken zagen verdwijnen,” zegt de boer aarzelend Iets schijnt hem te benauwen. Maar pas als Eric hen verlaten heeft roept hij hem beangst na „Ge zult goed doen uit te kijken, heer. Voor u ligt het gebied der Dvergars.....!”

De ochtend breekt aan, wanneer Eric en de hond de rand van het woud bereiken. Rossig breekt de zon boven de horizon en over het wijde land ligt de nevel nog in wijde vegen. Wolf heeft het spoor van Erwin nu goed te pakken, want de Noorman heeft moeite het schrandere dier vast te houden. Doch terwijl dit hem met blijdschap vervult, moet hij toch ietwat onrustig terugdenken aan de laatste woorden, welke de boer hem nariep: „... het gebied der Dvergars ligt voor u!" Er klonk angst in de stem van de man toen hij dat zei. Waarom? Wie zijn deze mysterieuze Dvergars en welke gevaren dreigen er in hun gebied? Plotseling herinnert hij zich dat de boer hem reeds eerder daarover heeft gesproken. Dat was toen deze hem, vergezeld van zijn vrouw, de weg wees naar de burcht van Eric. Ook toen had hij er eigenlijk niet over durven spreken en was er haastig aan voorbijgegaan op de nieuwsgierige vraag van de Noorman. Peinzend fronst Eric de wenkbrauwen. Voorlopig zet hij het hele probleem van zich af en concentreert zich op de hond, die met steeds toenemende snelheid het spoor volgt. Tot hij er eensklaps weer aan herinnerd wordt. Want Wolf voert hem in rechte lijn op een nevelplek in de verte toe. Overal elders is de ochtendmist langzaam opgetrokken, maar daarginds hangt het nevelgordijn dichter dan ooit. Wanneer zij naderkomen kan Eric vaag enkele rotsplekken zien schemeren. Het landschap is somber geworden. Slechts dode bomen en versplinterde stammen steken nog omhoog. Er waait een kille wind, welke de nevelmassa zacht doet deinen. Onwillekeurig huivert de Noorman even. De intense stilte, de bijna spookachtige doodsheid jagen zelfs hem schrik aan. Een ogenblik aarzelt hij op de grens van de grauwe nevels. Een instinct heel diep in hem, waarschuwt dat daarginds iets huist waartegen mensenmachten tevergeefs zijn. Maar het spoor van Erwin verdwijnt achter de mistbanken en dat geeft de doorslag. Met een gemompelde geruststelling tot de hond treedt hij behoedzaam de nevels binnen, die achter hem dichtvloeien en hem omsluiten als een waas van klamheid....

Roerloos stil is het om hem heen wanneer hij langzaam voortgaat door het gebied van de Dvergars. Nergens weerklinkt enig geluid. Alleen zijn eigen voetstappen en het zachte getik van Wolf's nagels op de stenen maken enig geluid. Spookachtig kolken de nevels rond de naakte, vochtig-glimmende rotsen en het dode hout. Nu kan Eric zich indenken dat de boer met een huivering in zijn stem over deze plek sprak. Ook de hond is slecht op z'n gemak. Nog steeds volgt hij trouw Erwin's spoor, maar soms aarzelt hij om argwanend te snuiven, en het is aan alles te merken dat hij liever terugging. Zo trekken zij langzaam voort. Steeds somberder wordt de omgeving, steeds sterker het gevoel van onbehagen, dat zich zowel van de man als van het beest meester maakt. Maar bij Eric domineert een groeiende ongerustheid over het lot van zijn zoon. Het idee dat de kleine jongen in deze naargeestige sfeer is verdwaald komt hem bij iedere stap afgrijselijker voor. En dit is nog slechts het landschap. Maar welke wezens hebben dit gebied tot hun domein gekozen? Wie zijn die raadselachtige Dvergars om zich in deze nevels terug te trekken? Terwijl hij scherp rondkijkt naar Erwin houdt deze vraag hem bezig, een vraag die uitgroeit tot een angstig vermoeden, dat hij niet onder woorden kan brengen, maar dat hem steeds meer benauwt.
En hij zou nog argwanender zijn geweest indien zijn blik gevallen was op de kleine, zwarte schimmen, welke hem doorlopend vanachter de rotsen bespieden. Zonder geluid volgen zij hem op de voet, ongezien sluipend langs de stenen. Dan begint Wolf eensklaps te janken....

Het gejank van de hond duurt slechts een ogenblik. Het versterft tot een dof gegrom dat diep uit de keel van het dier opklinkt. Roerloos slaat Eric het gedrag van Wolf gade die thans tot het uiterste gespannen de lucht opsnuift. Heeft hij gevaar opgemerkt? Nog steeds hangt dezelfde loden stilte om hen heen, maar toch heeft Eric het vage gevoel dat er ergens achter de nevels ogen naar hem gluren, starre, onbeweeglijke ogen die hem geen moment met rust laten . . . Hij krijgt geen tijd om daar lang bij stil te staan. Plotseling geeft de hond een ruk aan zijn lijn en rent snuffelend naar voren. Meer dan ooit kiest hij thans één doelbewuste richting. Hij trekt Eric mee langs een met stenen bezaaid pad dat dicht langs de steile rotsen loopt. En weer is de Noorman zo in beslag genomen door het spoor, dat hij de vreemde, donkere schimmen niet opmerkt, welke langs de brede stenen zijn tocht volgen. Soms verdwijnen zij achter de mist, om even later, snel en geruisloos, een eind verder op te duiken. En geen ogenblik raakt de Noorman los uit hun blik. Maar hij slaat nergens acht op. Te sterk voelt hij aan de kracht, waarmee Wolf aan zijn lijn trekt, dat de hond het einddoel van de tocht voelt. „Toe maar, ouwe jongen," moedigt hij hem zachtjes aan. „Vooruit maar! Zoek Wolf, zoek!" Hij zwijgt plotseling. De hond heeft hem om een uitstekende rotspunt gevoerd en daarginds in de verte, rustig uitgestrekt tussen de rotsen, ligt een klein figuurtje vast in slaap. „Erwin!" schreeuwt Eric opgelucht en ijlt op z'n zoon toe! Maar boven van de rotsen gluren de donkere schimmen . . .

Dol van vreugde buigt de Noorman zich over z'n zoon heen. Hij vergeet alles om zich heen nu hij de jongen daar zo rustig slapend voor zich ziet. „Erwin", herhaalt hij lachend, „word wakker! Hela m'n jongen, doe die ogen eens open!" Het kind maakt geen enkele beweging. De grote ogen blijven gesloten, de rustige ademhaling verandert niet. Eric grijpt hem bij de schouder en schudt hem plagend door elkaar. Doch het kind blijft rustig doorslapen. Plotseling vernauwen de ogen van de Noorman zich en geschrokken grijpt hij naar het glinsterend stukje metaal, dat op de borst van zijn zoon hangt. Het is een amulet, kunstig uit goud gesmeed, dat met een fijn kettinkje om Erwin's hals is bevestigd. Het amulet vertoont enkele vreemde tekens. „Runen", denkt Eric, om zich dan met een schok te herinneren hoe de boer hem verteld heeft dat de Dvergars zeer bedreven zijn in het smeden van magische tekens. Zou dat de oorzaak zijn van Erwin's vreemde slaap? Zouden de Dvergars....? Hij tracht het kind de amulet af te doen, maar als door een geheimzinnige macht beheerst wil de ketting niet wijken. Een hevige angst grijpt de Noorman aan. Dan hoort hij eensklaps de hond angstig achter zich brommen.... Wolf heeft de laatste ogenblikken steeds schichtiger om zich heen gekeken. Nu trekt hij met een gesmoord janken de staart tussen de poten en sluipt weg, trillend van een vreemde, door niets te verklaren angst. „Hier Wolf!" Snel springt de Noorman op om de leiband van de hond te grijpen. Maar het dier schijnt te bang om nog naar zijn meester te luisteren. Schuw tracht hij weg te glippen. Eric loopt hem enkele passen na. Dan... Een schreeuw ontsnapt de Noorman. Plotseling, als uit het niet, valt een net over hem heen, een uiterst fijn metalen net, dat hem als een floers omhult. Wanhopig tracht hij zich ervan te bevrijden, doch iedere beweging doet hem zich verder verwarren. En terwijl hij zichzelf steeds sterker insnoert hoort hij boven zich, vanaf de rotsen, een fijn, spottend gelach....

Het fijne stalen net maakt Eric volkomen machteloos. En het schijnt de Noorman eindeloos zwaar toe. Het trekt hem omlaag. Iedere beweging wordt er onder gesmoord. Maar wat hem nog meer beangstigt dan het spookachtige net zijn de kleine, donkere gestalten, die zich nu van de rotsen losmaken en hem geluidloos omringen. Traag zijn hun bewegingen, bijna vormeloos hun schimmen, maar hun scherpe ogen blijven strak op hem gevestigd. Er gaat een lugubere sfeer van hen uit, die een kille angst in de Noorman omhoog jaagt. Dit moeten de Dvergars zijn, weet hij, en hij is blij dat Erwin door zijn diepe slaap verhinderd wordt deze wezens te aanschouwen..... Terwijl hij zich nog ademloos afvraagt wat zij met hem van plan zijn, haalt de voorste Dvergar langzaam een massief gouden amulet vanonder zijn wijde buis te voorschijn en houdt hem dit voor. Het kleine voorwerp schijnt een verblindende glans af te stralen. Eric kan zijn ogen er niet van afwenden en er komt 'n vreemde willoosheid over hem. Wel kan hij nog normaal voelen en denken maar het is of een onzegbare macht zich boven hem gesteld heeft, een ondefinieerbare invloed, die zich meester maakt van zijn wil en hem dwingt tot blindelings volgen. Hij voelt hoe zachte handen het net van hem afnemen. Langzaam staat hij op. De Dvergars scharen zich om hem heen. En met starre, nietsziende ogen volgt de Noorman hen. Het laatste wat hij meent te horen is het schrille, kermende gehuil van Wolf, die sidderend toeziet hoe zijn meester met zijn sinistere gidsen tussen de door mist omwaaide rotsen verdwijnt . . Hoe lang hij zo voortgaat weet Eric niet. Alle besef van tijd en afstand schijnt van hem te zijn afgegleden. Maar er komt een ogenblik dat hij tussen de kale stammen een steile rotswand ziet opdoemen. En naderkomend onderscheidt hij een ruw uitgehakte opening, een donkere toegang tot een eindeloos gewelf dat tot diep in de rotsen schijnt te lopen. Even blijft de Noorman staan. Maar de voorste Dvergar wendt zich langzaam om en maakt een bevelend gebaar. Dan treden zij de duisternis in, op weg naar de schuilplaats der kleine schimmen, terwijl Eric's angst steeds intenser wordt....

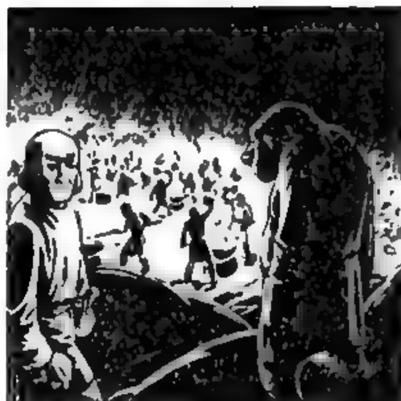

De Dvergars voeren Eric mee door de nauwe gangen, die in de rots zijn uitgehold Hol klinken hun voetstappen door de gewelven. Het is een eindeloze doolhof van hoofd- en zijgangen, maar de vreemde wezens aarzelen geen ogenblik. Steeds verder leiden zij de Noorman die, nog geheel onder de ban van het amulet, zonder verzet volgt. Tot hij eindelijk in de verte licht ziet schemeren. Het wordt sterker en sterker, groeit uit tot een helse gloed, die het enorme gewelf, waarin zij ten laatste halt houden, met smokige glans verlicht Hier, tussen de stalactieten, die als fantastische stenen guirlandes langs het gewelf omlaag hangen, gloeien ontelbare vuren op Duidelijk kan de Noorman de gestalten van vele smedende figuren onderscheiden De hele ruimte is vervuld van het geraas van hamers op aambeelden. Een gonzende drukte, die nimmer afneemt. Verbijsterd vraagt de Noorman zich af voor welk doel deze smedende figuren in het binnenste der aarde werken. Hij heeft het gevoel iets te aanschouwen dat geen sterveling voor hem ongestraft heeft mogen zien. Waartoe dient dit alles? „Dit is de grote smidse der Dvergars, o man van de aarde," zegt een scherpe stem achter hem, als had de eigenaar de vragen kunnen lezen, welke in Eric's brein opkwamen. Verschrikt wendt de Noorman zich om. Tussen de wezens die hem omringen is een iets grotere figuur verschenen. Eerbiedig wijken de anderen achteruit, als hij op Eric toetreedt. „Hier smeden wij onze magische amuletten, onze wapenrustingen en zwaarden, beroemd om hun sterkte Hier modeleren wij het goud... " „Wie zijt ge....?" mompelt Eric. „Ik ben Orl, koning der Dvergars," luidt het antwoord, op zachte toon gegeven. „Moge de betovering van het amulet thans van u afvallen, heer Eric. Ontsnapping is niet meer mogelijk...."

Bij de laatste woorden van de vorst der Dvergars voelt Eric als bij toverslag de vreemde willoosheid verdwijnen, die het amulet over hem heeft gebracht. Onder hem schittert de helse gloed der smeedvuren. Maar thans ziet de Noorman vol afgrijzen dat de zwoegende gestalten geen Dvergars zijn, doch mensen, zoals hijzelf. En dat zij als slaven aan hun aambeelden zijn geketend. Hij kan een verontwaardigde uitroep niet weerhouden. „Beklaag hen niet," krast Orl's stem achter hem, „deze mannen beminden te zeer het goud. Zij drongen door in ons gebied om de schatten der Dvergars te roven. Welnu ge ziet hoe wij hen in staat stellen hun verlangens te bevredigen. Thans zien zij niets dan goud om zich heen. De hebzucht straft zichzelf, heer Eric." „Hebt ge mij om deze reden hierheen gelokt?" valt Eric driftig uit. „Moet ook ik wellicht aan een uwer aambeelden geklonken worden?" Doch de kleine vorst schudt het hoofd. „Ge doet ons onrecht, heer. Wij zijn geen slechte geesten. Wij wensen rechtvaardigheid. Ge kwam niet naar hier om het goud. Ge drong slechts in onze nevels door om uw zoon te zoeken ..." „En ik vond hem als slachtoffer van een uwer magische amuletten," valt Eric in. „Indien ge mij geen kwaad hart toedraagt, waartoe was dat dan nodig?" „Het was nodig wijl ik een gesprek met u wens te hebben. Vergeet niet dat wij, Dvergars, ons niet in het zonlicht kunnen wagen. Slechts in de duisternis en nevel kunnen wij aarden. Toen ik bemerkte dat uw zoon in mijn gebied verdwaald was, begreep ik dat gij hem zoudt volgen. Ik ken u als een dapper krijger en het lot van de jongen zou u boven alles gaan. Hier zag ik een kans om u te dwingen voor mij de verschijnen, want het is van het hoogste belang dat wij eens praten, heer Eric! Gij en ik, wij hebben enkele belangen gemeen!" „En welke dan wel?" vraagt de Noorman verbaasd. Doch het antwoord dat hij krijgt verbaast hem nog veel meer. „Een grenzenloze haat jegens Lauri de magiër verbindt ons!" zegt Orl nadrukkelijk, terwijl hij Eric een doorborende blik toewerpt.

„Lauri....!" herhaalt Eric verbijsterd. „Ge kent de magiër....? Maar hoe....?" „Ik weet alles," antwoordt de vorst der Dvergars. „Hoewel ik mij zelden buiten deze spelonk waag, beschik ik over middelen om mijn kennis te vergroten. Ik weet hoe ge een afspraak met de magier maakte om een scheepslading goud voor hem te halen. Hoe ge ontdekte dat Lauri zijn woord gebroken had. Hoe hij zich van de macht over uw rijk meester maakte en u zelfs uw zoon Erwin wilde ontnemen. Hoe Baldon, de verrader, uw goud ontvreemdde ... Ge zijt een dwaas geweest om Lauri ooit te vertrouwen. De magier kent geen eerlijkheid! Ontelbare malen heeft hij reeds getracht ons van onze schatten en geheimen te beroven, maar wij hebben hem steeds op een afstand weten te houden. Lauri kent ons en heeft ons leren vrezen. Wij kennen middelen om zijn macht in te knotten!" Eric maakt een verrast gebaar, doch de ander vervolgt: „Ja, wij willen u helpen. Er is één middel om Lauri schaakmat te zetten. Ge zijt 'n groot krijger heer Eric, en ge beschikt over de list en kundigheid van een vooraanstaand aanvoerder. Het moet u mogelijk zijn Lauri te dwingen tot een rechtsgeding! Alleen dan hebt ge kans hem uit uw rijk te drijven. Dwing hem tot een rechtsgeding en ik zal u helpen uw rechtvaardige zaak te winnen." Eric denkt een ogenblik na. „En uw eisen, Orl van de Dvergars? Waaruit bestaan die?" Er glijdt een sluwe glimlach over het gelaat van de vorst. „Ge begrijpt mij uitstekend, heer. Inderdaad, ik vraag een prijs voor mijn hulp. Gij hebt immers een scheepslading goud meegebracht naar Noorwegen....?" Een ogenblik zwijgt hij, als om zijn woorden duidelijker te laten uitkomen. Door het holle gewelf klinken de mokerslagen der smedende slaven. De gloed der vuren legt een sinistere schijn over de kolossale druipsteenzuilen. Dan zegt Orl langzaam: „Ik wens de helft van dit goud als loon voor mijn hulp te ontvangen!"

„De helft van het goud voor de zekerheid dat ik Lauri de magiër ontmasker, is geen slechte koop voor u!" Eric staart hem nadenkend aan. „Ik heb weinig keus. Maar dit goud is mij ontstolen door Baldon. Hoe wilt ge dat ik u dan zal betalen?" „Uw woord is mij voldoende. Ik ken Eric de Noorman genoeg om te weten dat hij erin zal slagen Baldon dit goud te ontnemen. Welnu, hoe denkt ge er over?" Maar Eric is voorzichtig. „Gesteld dat ik Lauri tot een rechtsgeding kan dwingen, hoe kan ik dit dan tijdig laten weten? En welke garantie heb ik dat ge komt?" Orl maakt een driftig gebaar. „Dezelfde garantie die ik heb dat ge mij het goud zult uitbetalen na mijn hulp: wederzijds vertrouwen! En wat mijn komst betreft: zo aanstonds zult ge deze gewelven verlaten en uw zoon vinden, nog steeds slapend. Zodra ge hem echter in het zonlicht hebt gebracht zal het amulet dat die slaap veroorzaakt, uit elkaar vallen en hij zal ontwaken. Bewaar de stukken van dit amulet. Indien ge mij ooit nodig mocht hebben, leg dan de stukken weer tegen elkaar en ik zal verschijnen. En nu: ga! Wij hebben elkaar begrepen, o man van de aarde!" Opgelucht loopt Eric terug. Weliswaar begrijpt hij nog niet hoe de kleine vorst ooit denkt Lauri te ontmaskeren, maar voor het ogenblik is hij al blij genoeg dat hij en Erwin in staat zijn gesteld diens somber rijk ongedeerd te verlaten. Plotseling hoort hij echter een uitroep, en wanneer hij het hoofd wendt ziet hij de vorst der Dvergars donker achter zich op de rotsen staan, scherp afgetekend tegen de gloed der vuren. „Nog een waarschuwing, heer!" krast zijn scherpe stem. „Ge zult er goed aan doen zo snel mogelijk het goud uit Baldon's handen te halen, want ik geef u de verzekering dat Lauri ook reeds plannen in die richting maakt! De magiër heeft dringend grote rijkdommen nodig." „Waarvoor?" „Dat zult ge gauw genoeg te weten komen. Maar ge doet er verstandig aan Baldon zo snel mogelijk aan te vallen. Denk om óns goud, ha ha! Gegroet.... deelgenoot!" En terwijl Eric zich verwijdert hoort hij Orl's sinistere lach achter hem door de echo's wegsterven....

In gedachten verzonken verlaat Eric de grotten der Dvergars. Achter hem verzinkt de gloed der vuren en zelfs de grauwe nevels, die hem bij de uitgang tegenwaaien, doen hem weldadig aan, na zijn tocht door het rijk van duisternis en rook. Haastig begeeft hij zich naar de plaats waar hij Erwin noodgedwongen heeft achtergelaten. De jongen is nog steeds in diepe slaap gedompeld. Eric neemt hem voorzichtig op en draagt hem terug langs de weg welke hij gekomen is. Zou dit de oplossing zijn? vraagt hij zich voortdurend af. De mysterieuze woorden klinken voortdurend na in zijn oren. „Dwing Lauri tot een rechtsgeding en ik zal u helpen hem onschadelijk te maken." Indien Orl daar werkelijk kans toe ziet is de prijs niet te hoog. Maar spreekt hij de waarheid? „In ieder geval wacht me een zware taak," denkt Eric grimmig. „Ik moet Baldon het goud ontnemen, dat hij me ontstal. Verder moet ik Lauri zover schaakmat zien te zetten, dat hij er in toestemt een rechtsgeding aan te gaan. En wat voert de magiër in zijn schild? Hij is er de man niet naar om rustig af te wachten tot ik hem aanval." Plotseling herinnert hij zich weer de laatste woorden, die Orl hem toevoegde: „....de magiër heeft dringend grote rijkdommen nodig!" Waarom? vraagt Eric zich af. Welke noodzaak kan Lauri daartoe drijven? Hij bezit toch het gehele rijk? Waartoe zouden hem dan goud en rijkdommen kunnen dienen? Op datzelfde ogenblik wordt die vraag op een andere plaats beantwoord. Gezeten in de grote zaal van Eric's burcht werpt de magiër een vorsende blik naar de krijgers, die verontwaardigd voor hem staan. Het zijn de aanvoerders van zijn soldaten, die zich driftig bij hem hebben laten aandienen. En in hun stemmen klinkt wantrouwen en ontevredenheid, wanneer zij de man in de zwarte mantel toevoegen: „Gij hebt ons reeds te lang met uitvluchten beziggehouden, heer Lauri. Maandenlang hebben onze mannen geen soldij gekregen. Thans willen zij hun geld! Het zou zeer onverstandig van u zijn, indien ge hun nu niet tevreden stelt. Er broeit muiterij.....!"

Eindelijk herenigd met zijn zoontje, loopt de Noorman de zon tegemoet. Maar Eric weet dat dit niet het einde van de strijd betekent. Nog zucht zijn rijk onder de tyrannie van Lauri de Magiër, die door zijn contact met Baldon sterker dan ooit lijkt. Nog heeft de Roofridder het goud in zijn bezit. Zal Eric er ooit in slagen met zijn handjevol getrouwen de twee sterkste machten in zijn rijk ten val te brengen? Wat is de raadselachtige belofte van Orl van de Dvergars waard? En welk lot treft Winonah, machteloos in Lauri's handen?....

Het vervolg van deze spannende geschiedenis kunt U vinden in het tiende deel, dat getiteld is

De strijd om het recht

In deze serie zijn verschenen: